

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (tredje avdelningen)

den 9 november 2023*

”Överklagande – Konkurrens – Kontroll av företagskoncentrationer – Förordning (EG) nr 139/2004 – Invändning om rättsstridighet – Artikel 4.1 – Skyldighet att anmäla koncentrationer på förhand – Artikel 7.1 – Skyldighet att skjuta upp genomförandet av koncentrationer – Tillämpningsområde – Begreppet ’genomförande’ av en koncentration – Artikel 14.2 – Beslut i vilket böter åläggs för genomförande av en koncentration innan den har anmälts och godkänts – Motiveringsskyldighet – Proportionalitetsprincipen – Obegränsad behörighet”

I mål C-746/21 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i stadgan för Europeiska unionens domstol, som ingavs den 2 december 2021,

Altice Group Lux Sàrl, tidigare New Altice Europe BV, i likvidation, företrätt av R. Allendesalazar Corcho och H. Brokelmann, abogados,

klagande,

i vilket de andra parterna är:

Europeiska kommissionen, inledningsvis företrädd av M. Domecq, M. Farley och F. Jimeno Fernández, därefter av M. Domecq och M. Farley, samtliga i egenskap av ombud,

svarande i första instans

Europeiska unionens råd, företrätt av A.-L. Meyer och O. Segnana, båda i egenskap av ombud,

intervenient i första instans

meddelar

DOMSTOLEN (tredje avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden K. Jürimäe (referent), samt domarna N. Piçarra, M. Safjan, N. Jääskinen och M. Gavalec,

generaladvokat: A.M. Collins,

* Rättegångsspråk: engelska.

justitiesekreterare: handläggaren R. Stefanova-Kamisheva,
efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 1 februari 2023,
och efter att den 27 april 2023 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,
följande

Dom

- 1 Altice Group Lux Sàrl, tidigare New Altice Europe BV, i likvidation (nedan kallat Altice), har yrkat att domstolen ska upphäva den dom som meddelades av Europeiska unionens tribunal den 22 september 2021, Altice Europe/kommissionen (T-425/18, EU:T:2021:607) (nedan kallad den överklagade domen). Genom denna dom fastställde tribunalen det bötesbelopp som hade ålagts detta bolag enligt artikel 4 i kommissionens beslut C(2018) 2418 final av den 24 april 2018 om åläggande av böter för att ha genomfört en koncentration i strid med artiklarna 4.1 och 7.1 i förordning (EG) nr 139/2004 (ärende M.7993 – Altice/PT Portugal) (nedan kallat det omtvistade beslutet) till 56 025 000 euro och ogillade talan i övrigt.

Tillämpliga bestämmelser

Förordning (EG) nr 139/2004

- 2 Rådets förordning (EEG) nr 4064/89 av den 21 december 1989 om kontroll av företagskoncentrationer (EGT L 395, 1989, s. 1) upphävdes med verkan från och med den 1 maj 2004 genom rådets förordning (EG) nr 139/2004 av den 20 januari 2004 om kontroll av företagskoncentrationer (EG:s koncentrationsförordning) (EUT L 24, 2004, s. 1). Med hänsyn till den period som berörs av det beteende som är föremål för det omtvistade beslutet är det den sistnämnda förordningen som är tillämplig i tiden (*ratione temporis*).
- 3 Skälen 5, 6, 8, 20 och 34 i förordning nr 139/2004 har följande lydelse:
 - ”(5) Åtgärder måste dock vidtas för att säkerställa att omstruktureringsprocessen inte på längre sikt skadar konkurrensen. Gemenskapsrätten bör därför innehålla bestämmelser om sådana koncentrationer som påtagligt kan hämma en effektiv konkurrens inom den gemensamma marknaden eller en väsentlig del av den.
 - (6) Det är därför nödvändigt med en särskild rättsakt som möjliggör en effektiv kontroll av alla koncentrationer med avseende på deras verkningar på konkurrensstrukturen inom gemenskapen. Den skall vara den enda rättsakt som är tillämplig på sådana koncentrationer. [Förordning nr 4064/89] har gjort det möjligt att utveckla en gemenskapspolitik på detta område. Mot bakgrund av de erfarenheter som har gjorts bör emellertid denna förordning omarbetas till en lagstiftning som är anpassad till de utmaningar som en mer integrerad marknad och den framtida utvidgningen av Europeiska unionen medför. I enlighet med subsidiaritets- och proportionalitetsprinciperna i artikel 5 [EG] går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå målet att se till att konkurrensen på den gemensamma marknaden inte snedvrids.

...

- (8) De bestämmelser som skall antas i denna förordning bör gälla betydande strukturförändringar vars verkningar på marknaden sträcker sig utöver en enskild medlemsstats gränser. Sådana koncentrationer bör generellt ses över uteslutande på gemenskapsnivå, i enlighet med principen om prövning vid en enda instans ('one-stop-shop') och subsidiaritetsprincipen.

...

- (20) Begreppet koncentration bör definieras på ett sådant sätt att det omfattar transaktioner som medför en varaktig förändring av kontrollen över de berörda företagen och därmed av marknadsstrukturen. ... Vidare bör sådana transaktioner som har nära anknytning till varandra genom att de är förenade genom villkor eller genomförs under tämligen kort tid i form av en rad transaktioner med värdepapper betraktas som en enda koncentration.

...

- (34) För att säkerställa en effektiv kontroll bör företag åläggas att förhandsanmäla koncentrationer med en gemenskapsdimension efter ingåendet av ett avtal, tillkännagivandet av ett offentligt bud eller förvärvet av en kontrollerande andel. ... Genomförandet av koncentrationer bör uppskjutas till dess att kommissionen har fattat ett slutligt beslut. Det bör dock vara möjligt att på de berörda företagens begäran meddela dispens från regeln om uppskjutande av koncentrationer om det är lämpligt. ..."

- 4 Artikel 1 i denna förordning har rubriken "Tillämpningsområde". I punkt 1 i den artikeln föreskrivs följande:

"Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 4.5 och artikel 22, gäller denna förordning alla koncentrationer med en gemenskapsdimension enligt definitionerna i denna artikel."

- 5 Artikel 3 i nämnda förordning har rubriken "Definition av en koncentration". I artikel 3.1 och 3.2 anges följande:

"1. En koncentration skall anses uppstå om en varaktig förändring av kontroll följer av att

- a) två eller flera tidigare självständiga företag eller delar av företag slås samman, eller
b) en eller flera personer som redan kontrollerar minst ett företag eller ett eller flera företag genom förvärv av värdepapper eller tillgångar, genom avtal eller på annat sätt direkt eller indirekt förvärvar kontroll helt eller delvis över ett eller flera andra företag.

2. Kontroll uppnås genom rättigheter, avtal eller andra medel som, antingen var för sig eller tillsammans och med hänsyn till alla faktiska eller rättsliga förhållanden, ger möjlighet att utöva ett avgörande inflytande på ett företag, särskilt genom

- a) äganderätt eller nyttjanderätt till ett företags samtliga tillgångar eller en del av dessa,
b) rättigheter eller avtal som ger ett avgörande inflytande på sammansättningen av ett företags organ och dessas voteringar eller beslut."

6 I artikel 4 i samma förordning, med rubriken ”Förhandsanmälan av koncentrationer och hänskjutande före anmälan på begäran av de anmälande parterna”, anges följande i punkt 1 första stycket:

”Koncentrationer med en gemenskapsdimension enligt definitionen i denna förordning skall anmälas till [Europeiska] kommissionen innan de genomförs och efter ingåendet av avtalet, tillkännagivandet av det offentliga budet eller förvärvet av en kontrollerande andel.”

7 Artikel 7 i förordning 139/2004 har rubriken ”Uppskjutande av genomförandet av koncentrationer”. I artikel 7.1 och 7.3 anges följande:

”1. En koncentration som har en gemenskapsdimension enligt definitionen i artikel 1 eller som skall undersökas av kommissionen enligt artikel 4.5, får varken genomföras före anmälan eller innan den har förklarats förenlig med den gemensamma marknaden genom ett beslut enligt artikel 6.1 b, artikel 8.1 eller 8.2 eller på grundval av en presumtion enligt artikel 10.6.

...

3. Kommissionen får på begäran meddela dispens från de skyldigheter som åläggs enligt punkterna 1 eller 2. En begäran om dispens skall vara motiverad. När kommissionen fattar beslut med anledning av begäran skall den bland annat beakta hur uppskjutandet påverkar det eller de företag som berörs av koncentrationen eller tredje man och det hot mot konkurrensen som koncentrationen innebär. En sådan dispens får förenas med villkor och ålägganden för att säkerställa förutsättningarna för en effektiv konkurrens. En dispens får begäras och meddelas när som helst, även före anmälan eller efter transaktionen.”

8 Artikel 8 i förordningen har rubriken ”Kommissionens befogenhet att fatta beslut”. I punkt 4 i den artikeln föreskrivs följande:

”Om kommissionen finner att en koncentration

- a) redan har genomförts och att koncentrationen förklarats oförenlig med den gemensamma marknaden, eller
- b) har genomförts i strid med ett villkor som är förenat med ett beslut som fattats enligt punkt 2 enligt vilket koncentrationen, om villkoret inte är uppfyllt, skulle uppfylla kriteriet i artikel 2.3 eller, i fall som avses i artikel 2.4, inte skulle uppfylla kriterierna i [artikel 101.3 FEUF].

får kommissionen vidta följande åtgärder:

- Kommissionen får kräva att de berörda företagen upplöser koncentrationen, särskilt genom att upplösa sammanslagningen eller avyttra alla aktier eller tillgångar som har förvärvats, för att återställa den situation som rådde innan koncentrationen genomfördes. Om ett återställande av den situation som rådde innan koncentrationen genomfördes inte kan ske genom att koncentrationen upplöses, får kommissionen vidta andra lämpliga åtgärder för att i största möjliga utsträckning uppnå ett sådant återställande.
- Kommissionen får besluta om andra lämpliga åtgärder för att säkerställa att de berörda företagen upplöser koncentrationen eller vidtar andra återställande åtgärder i enlighet med kommissionens beslut.

I fall som omfattas av första stycket a får sådana åtgärder som avses i det stycket vidtas antingen genom ett beslut enligt punkt 3 eller genom ett separat beslut.”

9 I artikel 14.2 och 14.3 i nämnda förordning föreskrivs följande:

”2. Kommissionen får genom beslut ålägga de berörda personerna som avses i artikel 3.1 b eller de berörda företagen böter om högst 10 % av det berörda företags sammanlagda omsättning enligt definitionen i artikel 5, om de uppsåtligen eller av oaktsamhet

a) underlåter att anmäla en koncentration i enlighet med artikel 4 eller artikel 22.3 innan den genomförs, om de inte uttryckligen har fått tillstånd till det med stöd av artikel 7.2 eller med stöd av ett beslut enligt artikel 7.3,

b) genomför en koncentration i strid med artikel 7,

...

3. När bötesbeloppet fastställs skall hänsyn tas till överträdelsens art, hur allvarlig den är och hur länge den har pågått.”

10 I artikel 16 i samma förordning, med rubriken ”Domstolens prövning”, föreskrivs följande:

”Domstolen skall ha obegränsad behörighet enligt artikel [261 FEUF] att pröva beslut genom vilka kommissionen har fastställt böter eller viten. Den får upphäva, sätta ned eller höja ålagda böter eller förelagda viten.”

Det konsoliderade tillkännagivandet om behörighet

11 Punkterna 18 och 54 i kommissionens konsoliderade tillkännagivande om behörighet enligt rådets förordning (EG) nr 139/2004 om kontroll av företagskoncentrationer (EUT C 95, 2008, s. 1) (nedan kallat det konsoliderade tillkännagivande om behörighet) har följande lydelse:

”(18) Kontroll kan också förvärfvas på grundval av avtal. För att ett avtal ska kunna ge upphov till kontroll måste det leda till en liknande kontroll över det andra företags ledning och resurser som den som uppstår vid ett förvärv av aktier eller tillgångar. Förutom att överföra kontroll över ledning och resurser måste avtalen ha en mycket lång varaktighet (normalt utan möjlighet till uppsägning i förtid av den part som beviljar de avtalsbaserade rättigheterna). ... Sådana avtal kan också leda till en situation med gemensam kontroll, om både tillgångarnas ägare och det företag som kontrollerar ledningen har vetorätt över strategiska affärsbeslut ...

...

(54) Ensam kontroll förvärfvas om ett företag ensamt kan utöva ett avgörande inflytande över ett annat företag. Två typiska situationer där ett företag har ensam kontroll kan urskiljas. [I det första fallet] har det företag som har ensam kontroll befogenhet att fatta det andra företags strategiska affärsbeslut. Denna befogenhet uppnås normalt genom förvärv av en majoritet av rösträttigheterna i ett företag. [I det andra fallet] är det fråga om en situation med ensam kontroll när en enda aktieägare kan lägga in veto mot ett företags strategiska beslut, utan att ha befogenhet att på egen hand driva igenom sådana beslut (så kallad negativ ensam

kontroll). I så fall har en enskild aktieägare samma grad av inflytande som det som normalt tillkommer en enskild aktieägare som har gemensam kontroll över ett företag, det vill säga befogenhet att blockera strategiska beslut. Till skillnad mot situationen i ett företag som kontrolleras gemensamt, finns det inga andra aktieägare som har samma grad av inflytande och den aktieägare som har negativ ensam kontroll måste inte nödvändigtvis samarbeta med specifika andra aktieägare för att bestämma det kontrollerade företagets strategiska agerande. Eftersom aktieägaren i fråga kan skapa en blockeringsituation förvärvar denne ett avgörande inflytande i den mening som avses i artikel 3.2 och därmed kontroll i koncentrationsförordningens mening. ...”

Bakgrund till tvisten och det omtvistade beslutet

- 12 Bakgrunden till tvisten beskrivs i punkterna 1–29 i den överklagade domen. Bakgrunden kan, i de delar som är relevanta för överklagandet, sammanfattas enligt följande.

Altice förvärv av PT Portugal

- 13 Den 9 december 2014 ingick Altice, som är ett multinationellt telekommunikations- och teledistributionsbolag med säte i Nederländerna, ett avtal med den brasilianska teleoperatören Oi SA om förvärv av aktier (*Share Purchase Agreement*) i sistnämnda bolag (nedan kallat aktieförvärvsavtalet). I avtalet föreskrevs att Altice, genom sitt dotterbolag Altice Portugal SA, skulle förvärva ensam kontroll, i den mening som avses i artikel 3.1 b i förordning nr 139/2004, över PT Portugal SGPS SA (nedan kallat PT Portugal). Sistnämnda bolag är en telekommunikations- och multimedieoperatör vars verksamhet omfattar hela telekommunikationssektorn i Portugal.
- 14 För att avsluta förvärvet krävdes bland annat ett godkännande från kommissionen i enlighet med denna förordning.
- 15 Den 2 juni 2015 tillkännagav Altice offentligt att transaktionen hade avslutats och att äganderätten till aktierna i PT Portugal hade överförts till Altice.

Perioden före anmälan

- 16 Den 31 oktober 2014 underrättade Altice kommissionen om sin avsikt att förvärva ensam kontroll över PT Portugal. Den 5 december 2014 hölls ett möte mellan Altice och kommissionen.
- 17 Den 12 december 2014 begärde Altice att kommissionen skulle utse en särskild arbetsgrupp för att handlägga ärendet, och den 18 december 2014 inleddes förhandskontakterna.
- 18 Den 26 januari 2015 översände Altice ett förslag till åtagande till kommissionen rörande avyttring av de portugisiska dotterbolagen Cabovisão och ONI.
- 19 Den 3 februari 2015 lämnade Altice in ett utkast till formulär för anmälan av koncentrationen till kommissionen, i vilket ett exemplar aktieförvärvsavtalet utgjorde en av bilagorna.

Anmälan och beslutet om godkännande, med förbehåll, för koncentrationen

- 20 Den 25 februari 2015 anmäldes genomförandet av koncentrationen officiellt till kommissionen.
- 21 Den 20 april 2015 antog kommissionen ett beslut (nedan kallat beslutet om godkännande), i vilket den förklarade koncentrationen förenlig med den inre marknaden under förutsättning att de åtaganden som hade bifogats beslutet iakttogs, däribland att Altice skulle överlåta sina dotterbolag till Portugal Cabovisão och ONI.

Det omtvistade beslutet och det förfarande som ledde till dess antagande

- 22 Den 13 april 2015 översände kommissionen en begäran om upplysningar till Altice angående de diskussioner Altice hade fört med PT Portugal vid ett möte mellan deras respektive direktörer innan kommissionen antog sitt beslut om godkännande. Kommissionen hade fått kännedom om dessa diskussioner via pressen. Altice inkom med sina synpunkter till kommissionen den 17 april 2015.
- 23 Efter flera framställningar med begäran om upplysningar, som Altice besvarade, meddelade kommissionen, genom skrivelse av den 11 mars 2016, Altice att den hade inlett en utredning för att fastställa huruvida Altice hade åsidosatt artikel 4.1 och artikel 7.1 i förordning nr 139/2004.
- 24 Efter det att kommissionen hade begärt in ytterligare handlingar och upplysningar från Altice, vilka besvarades av Altice, samt ett möte mellan Altice och kommissionens tjänstemän, riktade kommissionen den 17 maj 2017 ett meddelande om invändningar till Altice. I meddelandet fastslog kommissionen preliminärt att Altice hade överträtt dessa bestämmelser. Altice inkom med ett skriftligt yttrande som svar på detta meddelande den 18 augusti 2017.
- 25 Kommissionen antog den 24 april 2018 det omtvistade beslutet.
- 26 I detta beslut konstaterade kommissionen att Altice hade haft möjlighet att utöva ett avgörande inflytande eller hade utövat kontroll över PT Portugal före antagandet av godkännandebeslutet och, i vissa fall, före anmälan, i strid med artikel 7.1 respektive artikel 4.1 i förordning nr 139/2004.
- 27 I avdelning 4 i det omtvistade beslutet anges skälen till att kommissionen fann att Altice, i strid med artikel 7.1 i förordning nr 139/2004, hade genomfört aktieförvärvsavtalet innan kommissionen hade godkänt koncentrationen. Närmare bestämt anges i avdelning 4.1 att vissa klausuler i aktieförvärvsavtalet gav Altice vetorätt vid beslut om PT Portugals affärspolitik (nedan kallade avtalsklausulerna om tiden före förvärvets avslutande). I avdelning 4.2 beskrivs de fall där Altice hade ingripit i PT Portugals dagliga verksamhet. Kommissionen konstaterade dels att Altice faktiskt hade utövat ett avgörande inflytande över PT Portugals verksamhet i sju fall, dels att känsliga uppgifter hade utbytts mellan PT Portugal och Altice, vilket bidrog till att visa att Altice utövade ett avgörande inflytande över PT Portugal. I avdelning 4.3 redogörs för varför kommissionen anser att villkoren i aktieförvärvsavtalet, såsom dessa beskrivs i avdelning 4.1, och parternas agerande, såsom detta beskrivs i avdelning 4.2, innebär att aktieförvärvsavtalet genomfördes innan kommissionen förklarade koncentrationen förenlig med den inre marknaden.

- 28 I avdelning 5 i det omtvistade beslutet anges de skäl som föranledde kommissionen att dra slutsatsen att Altice hade genomfört transaktionen innan koncentrationen anmäldes, i strid med artikel 4.1 i förordning nr 139/2004. Avtalsklausulerna om tiden före förvärvets avslutande, vissa av de sju fallen av faktiskt utövande av ett avgörande inflytande och ett visst informationsutbyte föregick denna anmälan.
- 29 Mot bakgrund av samtliga dessa skäl konstaterade kommissionen, i artiklarna 1 och 2 i det omtvistade beslutet, att Altice, åtminstone av oaktsamhet, hade genomfört en koncentration innan den hade godkänts, i strid med artikel 7.1 i förordning nr 139/2004, och innan den anmäldes, i strid med artikel 4.1 i denna förordning.
- 30 Med stöd av artikel 14.2 i förordning nr 139/2004 ålade kommissionen, i artiklarna 3 och 4 i detta beslut, Altice två bötesbelopp på vardera 62 250 000 euro för de två konstaterade överträdelserna.

Förfarandet vid tribunalen och den överklagade domen

- 31 Genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 5 juli 2018 väckte Altice talan och yrkade i första hand att det omtvistade beslutet skulle ogiltigförklaras och, i andra hand, att det bötesbelopp som hade ålagts bolaget genom detta beslut skulle upphävas eller nedsättas.
- 32 Genom beslut av den 6 december 2018 tillät ordföranden på tribunalens sjunde avdelning Europeiska unionens råd att intervensera till stöd för kommissionens yrkanden, i enlighet med dess ansökan.
- 33 Till stöd för sitt yrkande om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet framställde Altice en invändning om rättsstridighet och fyra grunder som tribunalen prövade i tre steg. För det första underkände tribunalen, i punkterna 54–67 i den överklagade domen, invändningen om rättsstridighet avseende artikel 4.1 och artikel 14.2 a i förordning nr 139/2004. I punkterna 68–259 i den överklagade domen underkände tribunalen därefter Altices tre första grunder avseende överträdelse av artikel 4.1 och artikel 7.1 i förordningen. Slutligen underkände tribunalen, i punkterna 260–277 i samma dom, den fjärde grunden och särskilt argumenten om åsidosättande av proportionalitetsprincipen och av ”principen om förbud mot dubbel bestraffning, som grundas på de allmänna principer som är gemensamma för medlemsstaternas rättsordningar”. I samma punkt 277 i den överklagade domen ogillade tribunalen följaktligen yrkandet om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet.
- 34 Till stöd för sina yrkanden avseende bötesbeloppet åberopade Altice en femte grund, avseende att böterna var rättsstridiga och att proportionalitetsprincipen hade åsidosatts. Denna grund bestod av fem delar. Tribunalen underkände de fyra första delgrunderna, och särskilt den tredje delgrunden, avseende att böterna var rättsstridiga på grund av bristande motivering av den del där bötesbeloppet fastställdes. Inom ramen för den femte delgrunden fann tribunalen, med utövande av sin obegränsade behörighet, att det bötesbelopp som hade ålagts Altice för åsidosättande av artikel 4.1 i förordning nr 139/2004 skulle sättas ned med 10 procent och att bötesbeloppet skulle fastställas till 56 025 000 euro. Tribunalen fann nämligen att Altice, på eget initiativ, hade informerat kommissionen om koncentrationen långt innan aktieförvärvsavtalet undertecknades och att Altice hade begärt att en arbetsgrupp skulle utses för att handlägga ärendet.

Förfarandet vid domstolen och parternas yrkanden

- 35 Altice har yrkat att domstolen ska
- upphäva den överklagade domen,
 - i första hand, ogiltigförklara artiklarna 1–4 i det angripna beslutet,
 - i andra hand, sätta ned de böter som ålagts i artiklarna 3 och 4 i det omtvistade beslutet, i dess lydelse enligt tribunalens ändringar, och
 - i tredje hand, återförvisa målet till tribunalen, samt
 - förplikta kommissionen att ersätta Altices rättegångskostnader, såväl i målet om överklagande som i förfarandet vid tribunalen.
- 36 Kommissionen har yrkat att domstolen ska
- ogilla överklagandet, och
 - förplikta Altice att ersätta rättegångskostnaderna.
- 37 Rådet har yrkat att domstolen ska
- ogilla överklagandet såvitt avser den första grunden, och
 - förplikta Altice att bära sina rättegångskostnader i målet om överklagande.

Prövning av överklagandet

- 38 Till stöd för sitt överklagande har Altice åberopat sex grunder.

Den första grunden

- 39 Genom den första grunden för överklagandet har Altice gjort gällande att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning vid prövningen av invändningen om rättsstridighet avseende artikel 4.1 och artikel 14.2 b i förordning nr 139/2004. Denna grund består av tre delar.

Den första grundens första del

– Parternas argument

- 40 I den första grundens första del har Altice gjort gällande att tribunalen, i punkterna 54–58, 60–64, 66, 264, 265 och 271 i den överklagade domen, gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den fann att artikel 4.1 och artikel 7.1 i förordning nr 139/2004 har ”självständiga syften” och föreskriver två olika skyldigheter, nämligen en anmälningsskyldighet och en skyldighet att skjuta upp genomförandet, vilka kan bli föremål för specifika sanktionsåtgärder.

- 41 Altice har för det första understrukt att anmälningsskyldigheten, sedan antagandet av förordning nr 139/2004, inte kan skiljas från skyldigheten att skjuta upp genomförandet och att den inte heller kan åsidosättas självständigt eller bli föremål för en särskild sanktion. Även om artikel 4.1 i denna förordning åsidosätts om en koncentration genomförs före anmälan, omfattas detta genomförande nämligen just av artikel 7.1 i nämnda förordning.
- 42 I motsats till vad tribunalen slog fast i punkterna 56, 60–62 och 271 i den överklagade domen, eftersträvar dessa bestämmelser följaktligen inte ”självständiga mål”, utan har enda syfte. De skyddar således ett och samma rättsliga intresse. Detta syfte är att säkerställa en effektiv förhandskontroll av koncentrationer med en gemenskapsdimension. Båda bestämmelserna förbjuder därför att en koncentration genomförs innan den har anmälts. Tribunalen underlät, enligt Altice, i punkt 60 i den överklagade domen, att beakta att det enligt artikel 7.1 i förordning nr 139/2004 inte bara är förbjudet att genomföra en koncentration innan den har godkänts av kommissionen, utan även att genomföra den innan den har anmälts till kommissionen.
- 43 De resonemang om skillnader som tribunalen förde i punkterna 54, 55, 57 och 58 i den överklagade domen saknar betydelse i detta avseende, eftersom de inte omkastar Altice ståndpunkt att dessa två bestämmelser är tillämpliga på samma beteende och har samma syfte, eftersom de förbjuder att en koncentration genomförs innan den har anmälts. Överträdelsernas varaktighet är enligt Altice endast relevant för bedömningen av huruvida böterna är proportionerliga.
- 44 Tribunalen gjorde dessutom fel när den, i punkterna 56, 66 och 264 i den överklagade domen, hänvisade till systemet med ”en enda instans” (”one-stop-shop”), som avses i skäl 8 i förordning nr 139/2004, som skäl för sin slutsats att artikel 4.1 och artikel 7.1 i förordningen eftersträvar ”självständiga mål”. I denna artikel definieras endast kommissionens befogenhet att kontrollera koncentrationer med en gemenskapsdimension.
- 45 För det andra anser Altice att den ordning som föreskrivs i förordning nr 139/2004 är en kvarleva från det förflutna. Altice har påpekat att förordning nr 4064/89 innehåller två separata och självständiga skyldigheter, nämligen en skyldighet att anmäla en koncentration inom en vecka från det att ett avtal har ingåtts och en materiell skyldighet att skjuta upp genomförandet. Respektive åsidosättande dessa skyldigheter borde ha påförts därför anpassade bötesbelopp.
- 46 Genom att anta förordning nr 139/2004 har unionslagstiftaren i artikel 4.1 i samma förordning avskaffat fristen för anmälan av en koncentration och infört ett krav på förhandsanmälan före genomförandet av en koncentration. Unionslagstiftaren höjde parallellt med detta det bötesbelopp som kan åläggas med stöd av artikel 14.2 a i denna förordning vid åsidosättande av anmälningsskyldigheten. Därigenom omvandlade lagstiftaren denna skyldighet till en materiell skyldighet att inte genomföra en koncentration innan den har anmälts. Det regelverk som har uppstått till följd av lagstiftarens underlåtenhet att upphäva eller anpassa dessa bestämmelser är enligt Altice ”onormalt”.
- 47 För det tredje har Altice, med hänvisning till en systematisk tolkning av bestämmelserna, tillagt att det i artikel 7.3 i förordning nr 139/2004 föreskrivs ett undantag från artikel 7.1 i förordningen och att det inte finns någon motsvarande bestämmelse om undantag från artikel 4.1 i samma förordning. Detta beror på att detta undantag även innebär ett undantag från den anmälningsskyldighet som avses i sistnämnda bestämmelse. I artikel 14.2 a i nämnda förordning föreskrivs dessutom uttryckligen att inga böter får åläggas för överträdelse av artikel 4.1 i samma förordning när ett undantag har beviljats med stöd av artikel 7.3 i densamma.

48 Kommissionen och rådet anser att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser denna delgrund.

– *Domstolens bedömning*

49 Genom den första grundens första del har Altice gjort gällande att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den fann att artikel 4.1 och artikel 7.1 i förordning nr 139/2004 har självständiga syften, trots att de, enligt Altice, skyddar ett och samma rättsliga intresse och således dubblar varandra.

50 Det ska påpekas att det finns ett samband mellan artikel 4.1 i förordning nr 139/2004, i vilken det föreskrivs en skyldighet att anmäla en koncentration innan den genomförs, och artikel 7.1 i denna förordning, i vilken det föreskrivs en skyldighet att inte genomföra koncentrationen före anmälan och godkännandet. Ett åsidosättande av artikel 4.1 i nämnda förordning medför nämligen automatiskt ett åsidosättande av artikel 7.1 i samma förordning, varför det inte är möjligt att föreställa sig ett åsidosättande av den förstnämnda bestämmelsen oberoende av ett åsidosättande av den sistnämnda bestämmelsen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 4 mars 2020, Marine Harvest/kommissionen, C-10/18 P, EU:C:2020:149, punkterna 101 och 106).

51 I en situation där ett företag, i enlighet med artikel 4.1 i förordning nr 139/2004, anmäler en koncentration innan den genomförs finns det emellertid fortfarande en möjlighet för företaget att samtidigt åsidosätta artikel 7.1 i denna förordning, om det genomför koncentrationen innan kommissionen har förklarat att den är förenlig med den inre marknaden (se, för ett liknande resonemang, dom av den 4 mars 2020, Marine Harvest/kommissionen, C-10/18 P, EU:C:2020:149, punkterna 101 och 102).

52 Härav följer att artikel 4.1 och artikel 7.1 i förordning nr 139/2004 har självständiga syften inom ramen för principen om prövning vid en enda instans ("one-stop-shop") som avses i skäl 8 i förordningen (dom av den 4 mars 2020, Marine Harvest/kommissionen, C-10/18 P, EU:C:2020:149, punkterna 103 och 106).

53 I artikel 4.1 i nämnda förordning föreskrivs nämligen en skyldighet att vidta åtgärder, närmare bestämt skyldigheten att anmäla koncentrationen innan den genomförs, samtidigt som det i artikel 7.1 i samma förordning föreskrivs en skyldighet att avstå från att vidta åtgärder, närmare bestämt skyldigheten att inte genomföra koncentrationen innan den har anmälts och godkänts. Även om åsidosättandet av den första av dessa bestämmelser utgör en omedelbar överträdelse, utgör åsidosättandet av den andra bestämmelsen en fortlöpande överträdelse (se, för ett liknande resonemang, dom av den 4 mars 2020, Marine Harvest/kommissionen, C-10/18 P, EU:C:2020:149, punkterna 104 och 115).

54 I artikel 14.2 a och b i förordning nr 139/2004 föreskrivs dessutom separata böter för åsidosättande av var och en av dessa skyldigheter om dessa överträdelser begås samtidigt genom att en koncentration genomförs innan den har anmälts till kommissionen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 4 mars 2020, Marine Harvest/kommissionen, C-10/18 P, EU:C:2020:149, punkterna 105 och 106). Denna möjlighet motiveras av syftet med denna förordning, vilket, såsom framgår av skäl 34 i förordningen, är att säkerställa en effektiv kontroll av koncentrationer med en gemenskapsdimension genom att kräva att företag är skyldiga att förhandsanmäla koncentrationer och att dessa inte får genomföras förrän ett slutligt beslut har antagits (se, för ett liknande resonemang, dom av den 31 maj 2018, Ernst & Young, C-633/16, EU:C:2018:371, punkt 42, och dom av den 4 mars 2020, Marine Harvest/kommissionen, C-10/18 P, EU:C:2020:149, punkterna 108 och 109).

- 55 Med hänsyn till detta syfte har domstolen redan avfärdat en tolkning enligt vilken kommissionen, för det fall att en koncentration genomförs innan den har anmälts, endast kan vidta sanktionsåtgärder med hänvisning till att artikel 7.1 i förordning nr 139/2004 har åsidosatts. Domstolen fann nämligen att en sådan tolkning–genom att den berövar kommissionen möjligheten att, genom de böter som den ålägger, skilja mellan en situation där ett företag iakttar anmälningsskyldigheten men åsidosätter skyldigheten att skjuta upp genomförandet, och en situation där detta företag åsidosätter båda dessa skyldigheter–inte skulle göra det möjligt att uppnå detta syfte, eftersom ett åsidosättande av anmälningsskyldigheten därigenom aldrig kan bli föremål för en särskild sanktionsåtgärd (se, för ett liknande resonemang, dom av den 4 mars 2020, Marine Harvest/kommissionen, C-10/18 P, EU:C:2020:149, punkterna 107 och 109).
- 56 Mot bakgrund av dessa överväganden konstaterar domstolen, för det första, att tribunalen, i punkterna 54–58 och 63 i den överklagade domen, just erinrade om den rättspraxis som det hänvisas till i punkterna 50–54 i förevarande dom. Av detta drog tribunalen med rätta slutsatsen att artikel 4.1 och artikel 7.1 i förordning nr 139/2004–trots en viss överlappning, som den dessutom vederbörligen beaktat–eftersträvar självständiga mål, anger skilda skyldigheter och kan överträdas på skilda sätt.
- 57 Även om dessa båda syften omfattas av målet med förordning nr 139/2004, vilket, såsom har påpekats i punkt 54 i förevarande dom, är att säkerställa en effektiv förhandskontroll av företagskoncentrationer, utgör de inte desto mindre skilda uttryck för detta övergripande mål.
- 58 Tribunalen gjorde således även en riktig bedömning när den, i punkterna 59 och 62 i den överklagade domen, underkände Altices argument att artikel 4.1 och artikel 14.2 a i förordning nr 139/2004 är rättsstridiga med motiveringen, enligt Altice, att artikel 4.1 och artikel 7.1 i denna förordning dubblar varandra och eftersträvar samma rättsliga intresse.
- 59 Det framgår vidare av den rättspraxis som det hänvisas till i punkterna 50–53 ovan att slutsatsen att dessa bestämmelser eftersträvar självständiga mål, i motsats till vad Altice har gjort gällande, grundar sig på dessa båda bestämmelser respektive normativa innehåll och mål samt på den allmänna systematiken i förordning nr 139/2004 och inte på skäl 8 i förordningen.
- 60 För det andra går det inte att dra någon annan slutsats av en jämförelse mellan bestämmelserna i förordning nr 4064/89 och bestämmelserna i förordning nr 139/2004. Det är nämligen endast sistnämnda förordning som är tillämplig i tiden (*ratione temporis*) i förevarande mål.
- 61 För det tredje kan det argument som grundar sig på artikel 7.3 i förordning nr 139/2004 inte godtas, och detta utan att det är nödvändigt att avgöra huruvida – såsom Altice har hävdats – denna bestämmelse, utöver möjligheten att bevilja ett undantag från genomförandeförbudet, även gör det möjligt att bevilja ett undantag från anmälningsskyldigheten. Detta argument återspeglar nämligen endast det samband som finns mellan dessa båda skyldigheter och som vederbörligen har beaktats i den rättspraxis som det erinrats om i punkterna 50 och 55 ovan.
- 62 Av det anförda följer att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser den första grundens första del.

Den första grundens andra del

– Parternas argument

- 63 Genom den första grundens andra del har Altice gjort gällande att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den fann att det inte strider mot proportionalitetsprincipen att kumulativt ålägga två bötesbelopp samtidigt med stöd av artikel 14.2 i förordning nr 139/2004.
- 64 I motsats till vad tribunalen slog fast i punkterna 65 och 273 i den överklagade domen anser Altice att möjligheten att samtidigt ålägga två böter för samma beteende som samma person har ägnat sig åt i strid med två skyldigheter som skyddar samma syfte i sig uppenbart strider mot proportionalitetsprincipen, eftersom en sådan kumulering av påföljder inte är nödvändig och är orimlig.
- 65 Målet att säkerställa en effektiv förhandskontroll av koncentrationer kan fullt ut uppnås genom en mindre ingripande åtgärd som består i att, med stöd av artikel 14.2 b i förordning nr 139/2004, ålägga ett enda bötesbelopp både för åsidosättande av anmälningsskyldigheten och för åsidosättande av genomförandeförbudet, vilka båda anges i artikel 7.1 i denna förordning. Med beaktande av överträdelsens art, allvar och varaktighet kan kommissionen anpassa de böter som ska åläggas för åsidosättande av denna bestämmelse beroende på om ett företag har åsidosatt dessa två skyldigheter eller endast den andra av dem.
- 66 Kommissionen och rådet anser att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser denna delgrund.

– Domstolens bedömning

- 67 I punkt 65 i den överklagade domen, som Altice har bestritt genom den första grundens andra del, fann tribunalen att den omständigheten att två påföljder åläggs för samma beteende av samma myndighet och i ett och samma beslut inte i sig kan anses strida mot likabehandlingsprincipen och proportionalitetsprincipen. Tribunalen upprepade detta konstaterande i punkt 273 i den överklagade domen, vilket Altice också har invänt emot.
- 68 För det första grundar sig förevarande delgrund på antagandet att de skyldigheter som föreskrivs i artikel 4.1 och artikel 7.1 i förordning nr 139/2004 syftar till att skydda samma mål. Denna premis har emellertid vederlagts i samband med prövningen av denna grundens första del. Altices påstående kan således inte godtas.
- 69 För det andra ska det erinras om att proportionalitetsprincipen, vilken ingår bland de allmänna principerna i unionsrätten, innebär att unionsinstitutionerna i sitt handlande inte får gå utöver vad som är ändamålsenligt och nödvändigt för att uppnå de legitima mål som eftersträvas med de aktuella bestämmelserna. När det finns flera ändamålsenliga åtgärder att välja mellan ska den åtgärd väljas som är minst ingripande och de vållade olägenheterna får inte vara orimliga i förhållande till de eftersträlvade målen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 februari 2022, Ungern/parlamentet och rådet, C-156/21, EU:C:2022:97, punkt 340 och där angiven rättspraxis).
- 70 I förevarande fall ges kommissionen i artikel 14.2 a och b i förordning nr 139/2004 befogenhet att genom beslut ålägga böter för företags överträdelse av artikel 4.1 och artikel 7.1 i förordningen, varvid det preciseras att beloppet för vart och ett av dessa böter inte får överstiga 10 procent av

företagens sammanlagda omsättning. Enligt artikel 14.3 i nämnda förordning ska vid fastställandet av varje bötesbelopp hänsyn tas till överträdelsens art, hur allvarlig den är och hur länge den pågått.

- 71 Såsom framgår av punkterna 54 och 55 ovan är denna möjlighet att, inom ramen för ett och samma beslut, ålägga två böter på grund av att två självständiga skyldigheter har åsidosatts genom ett och samma beteende ägnad att säkerställa en effektiv kontroll av koncentrationer som har en gemenskapsdimension. Den är också nödvändig för detta ändamål. När kommissionen fastställer det enskilda bötesbeloppet upp till ett tak på 10 procent av de berörda företagens sammanlagda omsättning, med beaktande av varje överträdelses art, allvar och varaktighet, är den skyldig att se till att proportionalitetsprincipen iakttas vid tillämpningen av bestämmelserna i förordning nr 139/2004.
- 72 Under dessa omständigheter gjorde tribunalen sig inte skyldig till felaktig rättstillämpning när den i punkterna 65 och 273 i den överklagade domen slog fast att den omständigheten att två påföljder åläggs för samma beteende av samma myndighet och i ett och samma beslut inte i sig kan anses strida mot proportionalitetsprincipen. Det ankommer emellertid på denna myndighet att försäkra sig om att böterna sammantagna står i proportion till överträdelsens art (se, analogt, dom av den 3 april 2019, Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie, C-617/17, EU:C:2019:283, punkt 38).
- 73 Härav följer att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser den första grundens andra del.

Den första grundens tredje del

– Parternas argument

- 74 Genom den första grundens tredje del har Altice gjort gällande att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den fann att det inte strider mot förbudet mot dubbla påföljder att ålägga två böter med stöd av artikel 14.2 i förordning nr 139/2004, vilket följer av de allmänna principer som är gemensamma för medlemsstaternas rättsordningar och som reglerar lagkonflikter.
- 75 För det första underlät tribunalen felaktigt att pröva de argument som Altice grundade på denna allmänna unionsrättsliga princip inom ramen för invändningen om rättsstridighet.
- 76 För det andra gjorde tribunalen sig skyldig till felaktig rättstillämpning i punkt 274 i den överklagade domen. Enligt Altice angav tribunalen, i denna punkt 274, att domstolen, i punkterna 117 och 118 i domen av den 4 mars 2020, Marine Harvest/kommissionen (C-10/18 P, EU:C:2020:149), hade underkänt ett argument som bygger på denna princip. Detta är emellertid felaktigt, eftersom domstolen, i avsaknad av en invändning om rättsstridighet, härvidlag inte uttalade sig i frågan huruvida artikel 4.1 och artikel 14.2 a i förordning nr 139/2004 är förenliga med principen om förbud mot dubbla sanktioner.
- 77 Det saknar för övrigt betydelse huruvida lagstiftaren har betecknat en överträdelse som allvarligare än den andra eller förklarat att en viss bestämmelse är tillämplig i första hand. Eftersom principerna om sammanträffande av överträdelser har uppställts för att kompensera för att lagstiftaren inte har gjort en sådan kvalificering, utgör de hinder för att två böter åläggs samma lagöverträdare, för samma beteende och för att skydda samma rättsliga intresse.

- 78 I detta avseende underlät tribunalen för övrigt att beakta de sex juridiska utlåtanden som Altice hade ingett.
- 79 För det tredje absorberas åsidosättandet av artikel 7.1 i förordning nr 139/2004 i förevarande fall av åsidosättandet av artikel 4.1 i förordning nr 139/2004, i enlighet med ”principen om lagkonflikter” och ”konsumtionsprincipen”. Den första bestämmelsen är nämligen mer omfattande och innefattar helt den skyldighet som åläggs genom den andra bestämmelsen. För att undvika orimligt höga böter är det endast artikel 7.1 i denna förordning som ska tillämpas. Den femåriga preskriptionstiden är i så fall tillämplig.
- 80 Kommissionen och rådet har bestritt Altices argument och anser att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser denna delgrund.

– *Domstolens bedömning*

- 81 För det första, i den mån Altice har kritiserat tribunalen för att den, inom ramen för den invändning om rättsstridighet som Altice hade framställt, inte prövade dess argument avseende ”allmänna principer som är gemensamma för medlemsstaternas rättsordningar i fråga om lagkonflikter”, ska det påpekas att tribunalen underkände dessa argument i punkterna 60–62 i den överklagade domen och förklarade att artikel 4.1 och artikel 7.1 i förordning nr 139/2004 eftersträvar självständiga mål.
- 82 Det framgår emellertid av ansökan i första instans att denna del av Altices invändning om rättsstridighet var nära knuten till dess påstående att dessa bestämmelser skyddar ett och samma rättsliga intresse.
- 83 Tribunalen kan således inte klandras för att den inte uttryckligen och detaljerat ha prövat samtliga argument som Altice hade anfört i nämnda del.
- 84 För det andra fann tribunalen, i punkt 274 i den överklagade domen, att domstolen, i punkterna 117 och 118 i domen av den 4 mars 2020, *Marine Harvest/kommissionen* (C-10/18 P, EU:C:2020:149), redan hade underkänt ett liknande argument som Altice hade anfört avseende ”principen om förbud mot dubbel bestraffning, som grundas på de allmänna principer som är gemensamma för medlemsstaternas rättsordningar”.
- 85 Detta övervägande innebär emellertid inte någon felaktig rättstillämpning.
- 86 I sistnämnda dom, särskilt i punkterna 117 och 118 i den domen, slog domstolen nämligen fast att även om det antas att en sådan princip är relevant, eftersom det i förordning nr 139/2004 inte finns någon bestämmelse som är en ”primärt tillämplig bestämmelse”, och med hänsyn till de självständiga mål som eftersträvas med artikel 4.1 och artikel 7.1 i denna förordning, kan denna princip inte hindra att två böter åläggs för att dessa bestämmelser har överträtts genom ett och samma agerande. Tribunalen kunde således, utan att göra sig skyldig till felaktig rättstillämpning, grunda sin bedömning av Altice argument på nämnda dom, även om någon invändning om rättsstridighet inte hade framställts vid domstolen i det mål som avgjordes genom sistnämnda dom.
- 87 Under dessa omständigheter behövde tribunalen inte heller uttryckligen beakta de olika utlåtanden och expertutlåtanden som Altice hade ingett.

- 88 För det tredje kan Altice inte vinna framgång med sitt argument, såsom det sammanfattats i punkt 79 ovan, eftersom det grundar sig på antagandet att artikel 4.1 och artikel 7.1 i förordning nr 139/2004 har ett och samma syfte och dubblar varandra. Denna premis har nämligen vederlagts i samband med prövningen av den första delen av förevarande grund.
- 89 Av det ovan anförda följer att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser den första grundens tredje del och därmed inte såvitt avser någon del av den första grunden.

Den andra grunden

Parternas argument

- 90 Altice har genom sin andra grund för överklagandet ifrågasatt punkterna 260–278 och 328 i den överklagade domen.
- 91 Altice har för det första gjort gällande att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning och åsidosatte proportionalitetsprincipen när den fann att denna princip inte var tillämplig ”i sig” på åläggandet av två böter för åsidosättande av artikel 4.1 och artikel 7.1 i förordning nr 139/2004 och genom att underlåta att försäkra sig om att de två ålagda böterna stod i proportion till de begångna överträdelserna.
- 92 För det första har Altice, i den mån tribunalen i punkterna 264, 265 och 270 i den överklagade domen hänvisade till de självständiga målen med dessa två bestämmelser i förordning nr 139/2004, hänvisat till den första grunden för överklagandet.
- 93 Vad för det andra gäller proportionalitetsprincipen har Altice erinrat om att även om principen *ne bis in idem* inte utgör hinder för att en konkurrensmyndighet ålägger ett företag två böter i ett enda beslut och med anledning av samma faktiska omständigheter, ska denna myndighet likväl försäkra sig om att de sammanlagda bötesbeloppen står i proportion till överträdelsens art. Tribunalen underlät emellertid att göra denna prövning. När tribunalen satte ned bötesbeloppet på grund av åsidosättande av artikel 4.1 i förordning nr 139/2004 gjorde den för övrigt inte detta för att säkerställa att de två ålagda böterna var proportionerliga.
- 94 Enligt Altice är åläggandet av ett andra bötesbelopp för samma beteende, för att skydda samma rättsliga intresse, per definition onödigt och överdrivet.
- 95 För det andra anser Altice att tribunalen även åsidosatte förbudet mot dubbla påföljder i de allmänna principer som är gemensamma för medlemsstaternas rättsordningar i fråga om lagkonflikter, genom att inte godta att åläggandet av två böter strider mot detta förbud, vilket utgör en allmän princip i unionsrätten.
- 96 Altice har i detta avseende hänvisat till sina argument inom ramen för den första grunden för överklagandet. Altice har tillagt att om det skulle anses att artikel 4.1 och artikel 7.1 i förordning nr 139/2004 eftersträvar skilda rättsliga intressen, så skulle det röra sig om ett idealsammanträffande av överträdelser. Det är därför lämpligt att tillämpa avräkningsprincipen, som är tillämplig av de skäl som anförts inom ramen för den första grundens tredje del, och följaktligen beakta storleken på den första sanktion som ålagts för att fastställa beloppet för den andra sanktionen. Tribunalen gjorde sig således skyldig till felaktig rättstillämpning, i punkt 328 i

den överklagade domen, genom att, på grundval av en felaktig tolkning av domen av den 26 oktober 2017, Marine Harvest/kommissionen (T-704/14, EU:T:2017:753, punkt 344), slå fast att denna princip inte var tillämplig.

- 97 Kommissionen anser att överklagandet inte kan vinna bifall på förevarande grund.

Domstolens bedömning

- 98 Det ska inledningsvis påpekas att den andra grunden till stor del bygger på en hänvisning till de argument som Altice redan har anfört till stöd för den första grunden för överklagandet. Eftersom dessa argument har underkänts inom ramen för prövningen av den första grunden, kan överklagandet inte vinna bifall såvitt avser den andra grunden.
- 99 I övrigt är påståendet om åsidosättande av proportionalitetsprincipen otillräckligt underbyggt, vilket innebär att det inte kan tas upp till prövning.
- 100 För det andra har Altice hävdatt att avräkningsprincipen, av de skäl som anförts inom ramen för den första grundens tredje del, är tillämplig vid ”sammanträffande av överträdelser”. Det rör sig om ett fall där artikel 4.1 och artikel 7.1 i förordning nr 139/2004 skyddar skilda rättsliga intressen. Det ska emellertid påpekas att medan den tredje delgrunden grundar sig på antagandet att dessa bestämmelser skyddar samma rättsliga intresse och att förevarande mål motsvarar ett fall av lagkonflikt, har Altice inte förklarat hur dessa skäl under dessa omständigheter är överförbara.
- 101 Vad gäller Altices hänvisning, i detta sammanhang, till punkt 344 i domen av den 26 oktober 2017, Marine Harvest/kommissionen (T-704/14, EU:T:2017:753), som det hänvisas till i punkt 328 i den överklagade domen, grundar sig dess argument på en felaktig tolkning av punkt 344 i den förstnämnda domen. Tribunalen har i sistnämnda punkt nämligen tydligt uteslutit att avräkningsprincipen är tillämplig på en situation där flera påföljder åläggs i ett och samma beslut, även om dessa påföljder åläggs för samma faktiska omständigheter. Detta argument kan således inte godtas.
- 102 Överklagandet kan följaktligen inte bifallas såvitt avser den andra grunden, i den del den kan tas upp till prövning.

Den tredje, den fjärde och den femte grunden

- 103 Altice har genom den tredje, den fjärde och den femte grunden för överklagandet ifrågasatt tribunalens bedömning av kommissionens konstaterande att Altice hade genomfört koncentrationen, i den mening som avses i artikel 4.1 och artikel 7.1 i förordning nr 139/2004, innan den anmäldes till och godkändes av kommissionen.
- 104 Kommissionen har genmält att dessa tre grunder är verkningslösa och i vart fall inte kan leda till bifall för överklagandet.

Huruvida den tredje till den femte grunden har verkan

– Parternas argument

- 105 Kommissionen har påpekat att konstaterandet i det omtvistade beslutet att Altice hade genomfört koncentrationen, i den mening som avses i artikel 4.1 och artikel 7.1 i förordning nr 139/2004, innan den hade anmälts och godkänts av kommissionen grundade sig på tre omständigheter. Det rörde sig för det första om förekomsten av avtalsklausuler om tiden före förvärvets avslutande, för det andra om Altice faktiska ingripande i PT Portugals verksamhet och för det tredje om ett informationsutbyte som bidrog till att visa att Altice utövade ett avgörande inflytande över PT Portugal.
- 106 Genom den tredje, den fjärde och den femte grunden har Altice endast ifrågasatt tribunalens bedömning av den första och den tredje av dessa omständigheter. Vad gäller den andra omständigheten har Altice endast gjort gällande att kommissionens slutsatser i avdelning 4.2.1 i det omtvistade beslutet förutsatte att Altice hade vetorätt avseende PT Portugals strategiska beslut. Altice har bestritt att det förelåg en sådan vetorätt. Enligt kommissionen saknar det sistnämnda påståendet stöd, eftersom det varken i detta beslut eller i den överklagade domen uppställs något krav på att aktieförvärvsavtalet måste ge Altice en sådan vetorätt för att man ska kunna dra slutsatsen att Altice faktiskt utövade ett avgörande inflytande över vissa aspekter av PT Portugals affärsstrategi. Altice bestred således egentligen inte tribunalens slutsatser i sak avseende det beteende som beskrivs i avdelning 4.2.1 och som prövades i punkterna 170–218 i den överklagade domen.
- 107 Eftersom dessa slutsatser i sig kan motivera konstaterandet att Altice har genomfört koncentrationen, är den tredje, den fjärde och den femte grunden verkningslösa.
- 108 Altice har i sin replik bestritt samtliga dessa argument.

– Domstolens bedömning

- 109 Såsom kommissionen med rätta har påpekat, och såsom framgår av punkterna 27 och 28 i förevarande dom, grundade sig kommissionen i det omtvistade beslutet på tre omständigheter för att konstatera att Altice hade genomfört koncentrationen, i den mening som avses i artikel 4.1 och artikel 7.1 i förordning nr 139/2004, innan den anmäldes till och godkändes av kommissionen. För det första gav avtalsklausulerna om tiden före förvärvets avslutande Altice möjlighet att utöva ett avgörande inflytande över PT Portugals verksamhet. För det andra finns det sju fall som illustrerar att Altice faktiskt hade ingripit i PT Portugals verksamhet. För det tredje bidrog informationsutbytet till att visa att Altice utövade ett avgörande inflytande över PT Portugal.
- 110 Tribunalen prövade huruvida dessa bedömningar var välgrundade inom ramen för de tre första grunder som Altice hade åberopat avseende förekomsten av en överträdelse enligt artikel 4.1 och artikel 7.1 i förordning nr 139/2004. Det var mot denna bakgrund som tribunalen bland annat prövade begreppet ”genomförande” av en koncentration, i den mening som avses i dessa bestämmelser (punkterna 76–89 i den överklagade domen), avtalsklausulerna om tiden före förvärvets avslutande (punkterna 94–105, 108–133 och 136–155 i domen), de sju påstådda fallen av faktiskt utövande av ett avgörande inflytande över PT Portugal (punkterna 173–218 i nämnda dom) och informationsutbytet (punkterna 221–242 i samma dom).

- 111 Altice har genom den tredje, den fjärde och den femte grunden för överklagandet i huvudsak ifrågasatt tribunalens bedömning av begreppet ”genomförande” av en koncentration, i den mening som avses i artikel 4.1 och artikel 7.1 i förordning nr 139/2004, av avtalsklausulerna om tiden före förvärvets avslutande och av informationsutbytet.
- 112 Det är således riktigt, såsom kommissionen har gjort gällande, att Altice inte har åberopat någon grund till stöd för sitt överklagande som specifikt syftar till att bestrida tribunalens bedömning av de sju påstådda fallen av faktiskt utövande av ett avgörande inflytande.
- 113 Icke desto mindre har Altice genom den tredje grundens tredje del ifrågasatt relevansen av det kriterium som tribunalen tillämpade vid bedömningen inte bara av avtalsklausulerna om tiden före förvärvets avslutande, vilka är aktuella i den tredje grunden för överklagandet, utan även av de sju fall där ett avgörande inflytande faktiskt utövades över PT Portugal. Tribunalen hänvisade således till detta kriterium i det sistnämnda sammanhanget, bland annat i punkterna 190 och 201 i den överklagade domen.
- 114 Såsom framgår av punkt 91 i överklagandet syftar den fjärde grunden för överklagandet, avseende tribunalens tolkning av begreppet ”vetorätt”, slutgiltigt till att bestrida bland annat det antagande som tribunalen lade till grund för sin prövning av kommissionens bedömning av de sju påstådda fallen av faktiskt utövande av ett avgörande inflytande.
- 115 I motsats till vad kommissionen har gjort gällande kan den tredje, den fjärde och den femte grunden följaktligen inte underkännas såsom verkningslösa.
- 116 Tribunalen ska således pröva huruvida de är välgrundade.

Den tredje grunden

– Parternas argument

- 117 Altice har genom sin tredje grund gjort gällande att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den fann att avtalsklausulerna om tiden före förvärvets avslutande utgjorde ett ”genomförande” av koncentrationen, i den mening som avses i artikel 4.1 och artikel 7.1 i förordning nr 139/2004. Denna grund består av tre delar.
- 118 Genom den första delen av denna grund har Altice ifrågasatt punkterna 69–89, 96, 132 och 144 i den överklagade domen, i vilka tribunalen slog fast att Altice redan genom undertecknandet av aktieförvärvsavtalet hade getts ”möjlighet att utöva ett avgörande inflytande” över PT Portugal och att undertecknandet motsvarade ett genomförande av koncentrationen. Tribunalen blandade därigenom ihop begreppet ”koncentration”, i artikel 3 i förordning nr 139/2004, med begreppet ”genomförande”, i artikel 4.1 och artikel 7.1 i denna förordning, och gav begreppet alltför omfattande räckvidd.
- 119 För det första motsvarar ”möjligheten att utöva ett avgörande inflytande” definitionen av ”kontroll”, i den mening som avses i artikel 3.2 i förordning nr 139/2004, och således begreppet ”koncentration”, i den mening som avses i artikel 3 i denna förordning. ”Koncentrationen” ligger emellertid under ”genomförandet” av en koncentration, eftersom det i artikel 3 inte talas om ”genomförande”. Genomförandet innebär således med nödvändighet mer än möjligheten att utöva ett avgörande inflytande.

- 120 På samma sätt innebär ordalydelsen i artikel 4.1 och artikel 7.1 i nämnda förordning att det görs åtskillnad mellan ett avtal som ger upphov till en ”koncentration”, som ska anmälas, och ett senare ”genomförande” av denna koncentration. I förevarande fall utgjorde undertecknandet av aktieförvärvsavtalet redan en anmälningspliktig ”koncentration”, men ännu inte en ”genomförd” koncentration. Genomförandet ägde rum vid den tidpunkt då samtliga aktier i PT Portugal överläts till Altice.
- 121 Altice menar att på ett teleologiskt plan har inget av de förfaranden som tribunalen prövade i den överklagade domen har undergrävt kontrollen av koncentrationer med hänsyn till omständigheterna i det aktuella fallet, det vill säga att koncentrationen förannmäldes, att det föreslogs korrigerande åtgärder och att aktierna överläts först efter godkännandet.
- 122 För det andra har Altice kritiserat tribunalen för att ha gjort en extensiv tolkning av begreppet ”genomförande” genom att inkludera det blotta undertecknandet av avtalsklausuler om tiden före förvärvets avslutande. Enligt Altice kan koncentrationen inte anses ha genomförts på grund av dessa avtalsklausuler och de situationer som tribunalen prövade, eftersom kommissionen inte hade kunnat besluta, med stöd av artikel 8.4 i förordning nr 139/2004, om att koncentrationen skulle upplösas eller att samtliga aktier eller tillgångar i fråga skulle avyttras för att återställa den konkurrenssituation som rådde före undertecknandet av aktieförvärvsavtalet. PT Portugals aktier och tillgångar stod nämligen under Ois exklusiva kontroll fram till dess att transaktionen avslutades efter kommissionens godkännande. Tribunalen gjorde sig således skyldig till felaktig rättstillämpning när den i punkterna 69–88 i den överklagade domen underkände Altices argument i detta avseende.
- 123 I punkt 87 i den överklagade domen missuppfattade tribunalen dessutom ett argument som Altice hade anfört i punkt 47 i sin ansökan i första instans genom att blanda ihop begreppet ”koncentration”, som tribunalen använde, med begreppet ”genomförande”, som Altice använde. Följaktligen kan punkt 88 i den domen inte anses vederlägga Altices påstående på ett effektivt sätt.
- 124 Genom den tredje grundens andra del har Altice gjort gällande att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning vid tolkningen och tillämpningen, i punkterna 95–97 och 113 och följande punkter i den överklagade domen, av begreppen ”delvist genomförande” och bidrag till en ”varaktig förändring av kontrollen” mot bakgrund av domen av den 31 maj 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371).
- 125 Tribunalen drog av punkt 46 i den överklagade domen slutsatsen att artikel 7 i förordning nr 139/2004 är tillämplig på ”delvisa genomföranden” av en koncentration när parterna ”utför transaktioner som bidrar till att varaktigt förändra kontrollen över målföretaget”. Altice anser emellertid, mot bakgrund av punkt 49 i nämnda dom och det konsoliderade tillkännagivandet om behörighet, att transaktioner som inte är nödvändiga för att uppnå en förändring av kontrollen inte omfattas av denna artikel, eftersom de inte har något direkt funktionellt samband med genomförandet av koncentrationen.
- 126 Det följer dessutom av punkterna 43–45 och 52 i samma dom att artikel 7.1 i förordning nr 139/2004 endast är tillämplig på transaktioner som har bidragit till en varaktig förändring av kontrollen. Tribunalen gjorde sig i detta sammanhang skyldig till felaktig rättstillämpning när den, i punkt 95 i den överklagade domen, fann att kravet på en varaktig förändring av kontrollen inte avsåg varaktigheten av avtalsklausulerna om tiden före förvärvets avslutande.

- 127 Tribunalen gjorde sig således skyldig till felaktig rättstillämpning när den fann att dessa avtalsklausuler i sig bidrog till en varaktig förändring av kontrollen, samtidigt som att de inte var nödvändiga för att uppnå denna förändring genom överlåtelsen av aktierna i PT Portugal, att de inte bidrog till denna förändring och att de var kortvariga.
- 128 Genom den tredje grundens tredje del har Altice gjort gällande att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den i punkterna 102–105, 117, 120, 121, 130 och 131 i den överklagade domen slog fast att avtalsklausulerna om tiden före förvärvets avslutande nödvändigtvis måste bevara målföretagets värde för att de ska kunna anses utgöra kompletterande begränsningar som inte omfattas av förbudet i artikel 7.1 i förordning nr 139/2004.
- 129 Altice har gjort gällande att domstolen, i domen av den 31 maj 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), har slagit fast att förbudet i artikel 7.1 i förordning nr 139/2004 inte är tillämpligt på en transaktion som ägde rum innan koncentrationen avslutades och som är kompletterande eller förberedande till koncentrationen. Domstolen har i detta sammanhang inte alls hänvisat till något kriterium som avser bevarandet av målföretagets värde, vilket inte heller framgår av denna förordning eller av kommissionens tillkännagivande om begränsningar som har direkt samband med och är nödvändiga för genomförandet av koncentrationer (EUT C 56, 2005, s. 24).
- 130 Dessutom är det globalt fastställt att avtalsklausulerna om tiden före förvärvets avslutande i praktiken spelar en avgörande roll för att bevara målföretagets integritet mellan tidpunkten för undertecknandet av avtalet och tidpunkten för avslutandet. Det är enligt Altice vanligt att man ålägger säljaren att samråda med köparen om vissa åtgärder avseende driften av den överlåtna verksamheten, när dessa åtgärder vidtas under perioden före avslutandet, för att försäkra sig om att köparen inte begär ersättning för vidtagandet av sådana åtgärder.
- 131 Kommissionen anser att överklagandet inte kan vinna bifall på den tredje grunden.

– *Domstolens bedömning*

- 132 Altice har genom sin tredje grund, vars tre delar ska prövas tillsammans, ifrågasatt tribunalens tolkning av begreppet ”genomförande” av en koncentration, i den mening som avses i artikel 4.1 och artikel 7.1 i förordning nr 139/2004, samt dess tillämpning i förevarande fall med avseende på avtalsklausulerna om tiden före förvärvets avslutande.
- 133 Det ska inledningsvis preciseras att även om grunden formellt riktar sig mot flera punkter i den överklagade domen, innehåller vissa av dem endast en sammanfattning av Altices argument. Tribunalens tolkning av begreppet ”genomförande” framgår i huvudsak av punkterna 76, 77, 83–85, 87, 95, 96, 102–104, 117, 121, 130, 131 och 144 i den överklagade domen. Domstolens bedömning ska därför koncentreras till dessa punkter, som Altice har bestritt.
- 134 Altice har för det första kritiserat tribunalen för att ha blandat ihop begreppen ”koncentration” och ”genomförande” av en koncentration och för att ha gett sistnämnda begrepp en alltför stor räckvidd.

- 135 Tribunalen erinrar om att det i artikel 4.1 i förordning nr 139/2004 föreskrivs en skyldighet att anmäla koncentrationer med en gemenskapsdimension till kommissionen innan de genomförs. I artikel 7.1 i denna förordning föreskrivs endast att en koncentration varken får genomföras före anmälan eller innan den har förklarats förenlig med den gemensamma marknaden.
- 136 Ingendera av dessa bestämmelser definierar vad som avses med ”genomförande” av en koncentration.
- 137 Med beaktande av, för det första, de mål som eftersträvas med förordning nr 139/2004, som bland annat syftar till att säkerställa en effektiv förhandskontroll av koncentrationer, för det andra, begreppet ”koncentration”, i den mening som avses i artikel 3 i förordningen, och, för det tredje, förordningens allmänna systematik, har domstolen redan slagit fast att en koncentration, i den mening som avses i artikel 7 i samma förordning, ska anses ha genomförts så snart parterna i koncentrationen utför transaktioner som bidrar till att varaktigt förändra kontrollen över målföretaget. Kontroll uppnås genom rättigheter, avtal eller andra medel som ger möjlighet att utöva ett avgörande inflytande på ett företag (se, för ett liknande resonemang, dom av den 31 maj 2018, Ernst & Young, C-633/16, EU:C:2018:371, punkterna 41–46, 52, 53, 59 och 61).
- 138 Domstolen har således slagit fast att varje delvist genomförande av en koncentration omfattas av tillämpningsområdet för artikel 7 i förordning nr 139/2004. Om det vore förbjudet för parterna i en koncentration att genomföra koncentrationen genom en enda transaktion men däremot tillåtet att uppnå samma resultat genom flera på varandra följande delvisa transaktioner, så skulle det nämligen undergräva den ändamålsenliga verkan av förbudet i artikel 7 i förordning nr 139/2004 och därmed äventyra principen om att kontrollen enligt förordningen ska ske på förhand liksom målen med denna förordning (dom av den 31 maj 2018, Ernst & Young, C-633/16, EU:C:2018:371, punkt 47).
- 139 Denna tolkning gör sig även gällande av samma skäl och med beaktande av det samband mellanartikel 4.1 och artikel 7.1 i förordning nr 139/2004 som påpekats i punkt 50 ovan–vad gäller begreppet ”genomförande” i artikel 4.1 i denna förordning.
- 140 I punkterna 76, 77, 83 och 84 i den överklagade domen tillämpade tribunalen just denna rättspraxis, efter att ha erinrat om de viktigaste lärdomarna av densamma. I enlighet med nämnda rättspraxis gjorde tribunalen således en riktig bedömning när den, i punkterna 77 och 84 i den domen, angav att en koncentration kan genomföras så snart en transaktion ger förvärvaren möjlighet att utöva ett avgörande inflytande över målföretaget, och när tribunalen, i punkt 83 i den domen, slog fast att varje delvist genomförande av en koncentration omfattas av tillämpningsområdet för artikel 7 i förordning nr 139/2004.
- 141 Altice kan således inte vinna framgång med sitt argument att tribunalen förväxlade begreppen ”koncentration” och ”genomförande” genom att ge sistnämnda begrepp en alltför stor räckvidd.
- 142 Altice har i detta sammanhang även felaktigt hänvisat till artikel 8.4 i förordning nr 139/2004 för att därav dra slutsatsen att genomförandet av en koncentration är begränsat till de fall där kommissionen kan föranledas att, för det fall att koncentrationen inte godkänns, besluta om upplösning av koncentrationen. Såsom tribunalen med rätta konstaterade, och utan att missuppfatta Altices skrivelser i punkt 87 i den överklagade domen, begränsar sig denna bestämmelse till att definiera kommissionens befogenheter när en överträdelse konstateras. Den innehåller däremot ingen definition av begreppen ”koncentration” och ”genomförande”. För det

andra skulle den tolkning som Altice har föreslagit innebära en begränsning av omfattningen av de skyldigheter som föreskrivs i artikel 4.1 och artikel 7.1 i förordning nr 139/2004, vilket skulle riskera att äventyra effektiviteten av förhandskontrollen av koncentrationer.

- 143 Altice har därefter kritiserat tribunalens överväganden avseende begreppet ”delvist genomförande” av en koncentration.
- 144 Vad för det första gäller begreppet ”varaktig förändring av kontrollen” preciserade tribunalen, i punkterna 85, 95 och 96 i den överklagade domen, att även ett beteende som är begränsat i tiden kan bidra till en varaktig förändring av kontrollen, eftersom det är denna förändring, och inte de transaktioner som kan bidra till den, som måste vara varaktig för att det ska anses vara fråga om en koncentration.
- 145 I motsats till vad Altice har påstått bygger denna bedömning inte någon felaktig rättstillämpning. Det framgår nämligen otvetydigt av artikel 3.1 i förordning nr 139/2004, som ska beaktas vid fastställandet av räckvidden av begreppet ”genomförande” av en koncentration, i den mening som avses i artiklarna 4 och 7 i förordningen, att genomförandet av en koncentration kräver en ”varaktig förändring av kontrollen”. Såsom framgår av punkterna 137 och 138 ovan ska vidare varje transaktion som bidrar till en varaktig förändring av kontrollen över målföretaget anses utgöra ett åtminstone delvis genomförande av koncentrationen, som omfattas av artikel 4.1 och artikel 7.1 i förordning nr 139/2004. Med andra ord är det förändringen av kontrollen som ska vara varaktig och inte den transaktion som bidrar till att genomföra kontrollen, vilket innebär att denna kan vara av tillfällig karaktär.
- 146 Vad för det andra gäller bedömningen av frågan huruvida åtgärder som inte är nödvändiga för att ändra kontrollen och som är kompletterande kan bidra till genomförandet av en koncentration, ska det påpekas att tribunalen, i punkterna 98 och 99 i den överklagade domen, vilka inte har bestritts inom ramen för förevarande grund, mot bakgrund av domen av den 31 maj 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371, punkt 60), slog fast att kompletterande och förberedande åtgärder inte i sig är undantagna från tillämpningsområdet för artikel 7.1 i förordning nr 139/2004. I detta avseende konstaterade tribunalen i punkt 99 i den överklagade domen att domstolen inte har fastställt något kriterium som kan användas för att fastställa huruvida den aktuella åtgärden sannolikt var kompletterande och förberedande. Tribunalen tillade dessutom, i punkterna 102 och 103 i den överklagade domen, att det i det ovan i punkt 129 nämnda meddelandet från kommissionen, på ett icke uttömmande sätt, hänvisas till ett kriterium som avser skyddet av målföretagets värde. Meddelandet utesluter således inte möjligheten att beakta andra kriterier. Tribunalen påpekade emellertid, i punkt 104 i den överklagade domen, att Altice inte hade lagt fram några uppgifter för att visa att det i förevarande fall förelåg en risk för att PT Portugals kommersiella integritet skulle skadas, samtidigt som den hänvisade till prövningen av Altices efterföljande grunder.
- 147 Domstolen vill slutligen påpeka att tribunalen tillämpade samma kriterium som kommissionen hade tillämpat, när den, i punkterna 109–132 i den överklagade domen, tog ställning i frågan huruvida, såsom kommissionen hävdade i det omtvistade beslutet, avtalsklausulerna om tiden före förvärvets avslutande hade bidragit till genomförandet av koncentrationen. Tribunalen fastställde i detta sammanhang, däribland punkterna 117, 121, 130 och 131 i nämnda dom, huruvida dessa avtalsklausuler uteslutande syftade till att bevara målföretagets värde eller om de gick utöver vad som var nödvändigt för att uppnå detta syfte.

- 148 Altices argument kan inte anses visa att tribunalen därigenom gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning.
- 149 För det första grundas Altices argument, att endast de åtgärder som är nödvändiga för en varaktig förändring av kontrollen kan omfattas av begreppet ”genomförande”, i den mening som avses i dessa bestämmelser, på en felaktig tolkning av domen av den 31 maj 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371).
- 150 Såsom framgår av punkterna 138 och 139 ovan omfattas varje delvist genomförande av en koncentration av tillämpningsområdet för artiklarna 4 och 7 i förordning nr 139/2004, och detta för att säkerställa att kontrollen av koncentrationer verkligen sker i förhand.
- 151 Vidare skulle domstolen, i det mål som avgjordes genom domen av den 31 maj 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), fastställa huruvida en parts uppsägning av ett samarbetsavtal, vilket hade ingåtts med en tredje man i en företagskoncentration, bidrog till genomförandet av den aktuella koncentrationen.
- 152 Det var i detta sammanhang som domstolen, i punkt 48 i domen av den 31 maj 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), erinrade om att det i skäl 20 i förordning nr 139/2004 anges att transaktioner som har nära anknytning till varandra genom att de är förenade genom villkor eller genomförs under tämligen kort tid i form av en rad transaktioner med värdepapper bör betraktas som ”en enda koncentration”. I punkt 49 i den domen tillade domstolen att eftersom sådana transaktioner, även om de utförs inom ramen för en koncentration, inte är nödvändiga för att få till stånd en förändring av kontrollen över det företag som berörs av koncentrationen, omfattas de inte av artikel 7 i förordning nr 139/2004. Sådana transaktioner har inte – även om de kan utgöra kompletterande eller förberedande åtgärder avseende koncentrationen – ett direkt funktionellt samband med genomförandet av koncentrationen. Att sådana åtgärder vidtas kan således i princip inte anses undergräva möjligheten att utföra en effektiv koncentrationskontroll.
- 153 Av detta följer att det är inom ramen för bedömningen av huruvida det föreligger en enda koncentration som domstolen har hänvisat till begreppet ”direkt funktionellt samband” och till en transaktions kompletterande eller förberedande karaktär. Det går däremot inte att av domen av den 31 maj 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), dra slutsatsen att det enda som kan bidra till genomförandet av en koncentration är en transaktion som är nödvändig för att uppnå en varaktig förändring av kontrollen. En sådan tolkning skulle för övrigt riskera att otillbörligen inskränka räckvidden av artikel 4.1 och artikel 7.1 i förordning nr 139/2004 och följaktligen undergräva den ändamålsenliga verkan av förhandskontrollen av koncentrationer.
- 154 Vad för det andra gäller argumenten avseende de kompletterande begränsningarna, konstaterar domstolen att tribunalen, i motsats till vad Altice tycks göra gällande, och såsom framgår av punkterna 102 och 103 i den överklagade domen, vilka beskrivs i punkt 146 i förevarande dom, inte alls tillämpade kriteriet att målföretagets värde ska bevaras som ett enda kriterium för bedömningen av huruvida en begränsning är kompletterande.
- 155 I den mån Altice stöder sig på en världsomspännande praxis grundar sig dess argument på rena påståenden som inte har styrkts. Dessa argument kan inte godtas.
- 156 Mot bakgrund av det ovan anförda kan överklagandet inte vinna bifall såvitt avser någon del av den tredje grunden.

Den fjärde grunden

– Parternas argument

- 157 Altice har genom den fjärde grunden för överklagandet ifrågasatt punkterna 91–169 i den överklagade domen, i första hand med motiveringen att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning vid tolkningen av begreppet ”vetorätt” och, i andra hand, att den missuppfattade aktieförvärsavtalet genom att tolka avtalet så, att det ger ”vetorätt”. Denna grund består av två delar.
- 158 Genom den fjärde grundens första del har Altice gjort gällande att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning vid tolkningen av begreppet vetorätt, i strid med artikel 3.2 i förordning nr 139/2004, jämförd med artikel 4.1 och artikel 7.1 i samma förordning och i strid med det konsoliderade tillkännagivandet om behörighet.
- 159 Mot bakgrund av artikel 3.2 i förordning nr 139/2004 har kommissionen understrukit att innan kontroll förvärvas genom innehav av majoriteten av målföretagets kapital, kan den framtida förvärvaren genom avtal förvärva kontroll genom ”vetorätt”. Denna vetorätt innebär, såsom framgår av punkterna 18 och 54 i det konsoliderade tillkännagivandet om behörighet, en befogenhet att mot en annan parts vilja blockera antagandet av giltiga strategiska affärsbeslut. Begreppen ”vetorätt” och ”möjlighet att blockera” ska således tolkas restriktivt för att säkerställa att förordningen endast är tillämplig på avtal som ger möjlighet att utöva ett ”avgörande” inflytande.
- 160 I punkterna 103–133 i den överklagade domen utvidgade tribunalen emellertid begreppet vetorätt till att omfatta situationer som inte ger en sådan befogenhet att blockera strategiska affärsbeslut. Tribunalen gjorde sig därigenom skyldig till felaktig rättstillämpning.
- 161 Enligt artiklarna 6.1 och 7.1 i aktieförvärsavtalet hade Altice nämligen inte befogenhet att lägga in veto mot PT Portugals beslut, eftersom Altice inte hade kunnat blockera bolagets antagande av strategiska beslut och skapa en blockerande situation. Alla strategiska beslut som PT Portugal eller Oi antog i strid med de åtaganden som gjordes före avslutandet var giltiga och gav endast upphov till ersättning. I motsats till vad tribunalen slog fast i punkt 126 i den överklagade domen utgör rätten till ersättning för eventuella förluster inte en vetorätt.
- 162 Genom den fjärde grundens andra del, som åberopats i andra hand, har Altice gjort gällande att tribunalen i punkterna 109–132 i den överklagade domen missuppfattade aktieförvärsavtalet när den fann att avtalsklausulerna om tiden före förvärvets avslutande gav Altice en vetorätt. Denna tolkning står uppenbart i strid med ordalydelsen i inte bara artikel 6, utan även i artikel 7 i aktieförvärsavtalet, i vilken det i punkt 1 c tydligt anges att ersättningen ”endast [utgjorde] ersättning av köparen mot säljaren, såvida inte säljaren gjort sig skyldig till bedrägeri”.
- 163 Altice anser följaktligen, särskilt i sin replik, att den omständigheten att PT Portugal samrådde med bolaget i sju fall i vissa frågor som regleras i artikel 6 i aktieförvärsavtalet inte kan anses utgöra ett ”genomförande”, i den mening som avses i artikel 4.1 och artikel 7.1 i förordning nr 139/2004, i motsats till vad kommissionen gjorde i punkterna 170–215 i den överklagade domen.

164 Kommissionen har genmält att de argument som redovisats i föregående punkt i förevarande dom utgör en otillåten utvidgning av överklagandets räckvidd på grund av att den har väckts för sent och att denna grund helt saknar stöd.

– *Domstolens bedömning*

165 Det ska inledningsvis preciseras att även om förevarande grund, avseende begreppet ”vetorätt”, som tribunalen använde, formellt riktar sig mot ett flertal punkter i den överklagade domen, innehåller vissa av dem endast en sammanfattning av Altices argument, medan andra inte specifikt har bestritts inom ramen för denna grund. Tribunalens tolkning av begreppet ”vetorätt” och dess tillämpning i förevarande fall framgår i huvudsak av punkterna 109–133 i den överklagade domen, jämförda med varandra. Domstolens bedömning ska därför koncentreras till dessa punkter, som Altice har bestritt.

166 I dessa punkter fann tribunalen i huvudsak att avtalsklausulerna om tiden före förvärvets avslutande, i motsats till vad Altice hade anfört, gav Altice möjlighet att utöva ett avgörande inflytande över PT Portugal. Enligt tribunalen gavs Alice, i artikel 6.1 b i aktieförvärvsavtalet, som citeras i punkt 109 i den domen, möjlighet att, från och med dagen för undertecknandet av aktieförvärvsavtalet, utöva kontroll över PT Portugal, genom att ålägga Oi att inhämta ett skriftligt samtycke från Altice för att delta i, säga upp eller ändra ett brett spektrum av avtal och genom att på så sätt ge Altice möjlighet att fastställa PT Portugals affärspolicy och blockera en rad beslut, utan att det har visats att denna möjlighet är nödvändig för att bevara PT Portugals värde. Tribunalen fann att Altice således hade vetorätt mot vissa beslut av PT Portugal, vilket bekräftas av den omständigheten att Altice, för det fall att Oi inte iakttog denna skyldighet, hade rätt till ersättning.

167 Såsom framgår av punkterna 137–139 ovan ska en koncentration, i den mening som avses i artikel 4.1 och artikel 7.1 i förordning nr 139/2004, anses ha genomförts så snart parterna i en koncentration utför transaktioner som bidrar till att varaktigt förändra kontrollen över målföretaget. Ett partiellt genomförande av en koncentration omfattas av tillämpningsområdet för dessa bestämmelser.

168 Enligt artikel 3.2 b i förordningen uppnås kontroll genom rättigheter, avtal eller andra medel som ger möjlighet att utöva ett avgörande inflytande på ett företag, och särskilt rättigheter eller avtal som ger ett avgörande inflytande på sammansättningen av ett företags organ och dessas voteringar eller beslut.

169 I förevarande fall har Altice inte bestritt att enligt en bestämmelse i artikel 6.1 i aktieförvärvsavtalet, som citeras i punkt 109 i den överklagade domen, kunde ett stort antal beslut inte endast fattas om PT Portugals verksamhet och affärsstrategier utan även om dess ledningsstruktur, med Altices skriftliga samtycke. Altice har inte heller bestritt att Oi enligt artikel 7.1 i aktieförvärvsavtalet var skyldigt att ersätta eventuella förluster som uppkommit till följd av ett åsidosättande av denna bestämmelse.

170 För det första framgår det således att aktieförvärvsavtalet dels föreskrev en avtalsmässig skyldighet för Oi att begära Altices skriftliga samtycke till dessa beslut, dels förenade denna skyldighet med en avtalsrättslig påföljd, nämligen en rätt till ersättning. Under dessa omständigheter, och i den mån tribunalen fann att denna möjlighet gick utöver vad som var nödvändigt för att skydda PT

Portugals värde, gjorde tribunalen inte sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den slog fast att aktieförvärsavtalet gav Altice möjlighet att utöva ett avgörande inflytande över PT Portugals verksamhet.

- 171 Altice kan inte vinna framgång med sitt argument att endast möjligheten att hindra målföretaget från att anta giltiga beslut kan återspegla förekomsten av en vetorätt och således visa att Altice har ett avgörande inflytande över detta bolag. Eftersom detta argument grundar sig på punkterna 18 och 54 i det konsoliderade tillkännagivandet om behörighet, ska det påpekas att dessa punkter avser "gemensam kontroll" och förvärv av "ensam kontroll" och därför inte är relevanta i förevarande mål. Dessutom finns det inget som tyder på att ett sådant villkor krävs enligt artikel 3.2 b i förordning nr 139/2004.
- 172 Vad för det andra gäller andrahandsyrkandet om missuppfattning av aktieförvärsavtalet, påpekar domstolen att Altice genom detta påstående i själva verket har bestritt den rättsliga kvalificeringen av de avtalsvillkor som avses i punkt 169 i förevarande dom, genom att upprepa sin ståndpunkt att det inte kan föreligga någon "vetorätt" om det endast är vissa beslut som villkoras av att ett förhandsgodkännande inhämtas, vid äventyr av ersättning. Denna argumentation är emellertid inte övertygande, av samma skäl som angetts i punkterna 170 och 171 i förevarande dom.
- 173 För det tredje utgör Altices argument i detta avseende, vilka har sammanfattats i punkt 163 i förevarande dom, endast en förlängning av de argument som redan har prövats och underkänts i punkterna 167–171 i förevarande dom. Av samma skäl som de som har angetts i dessa punkter kan de därför inte godtas. Det är inte nödvändigt att pröva huruvida dessa argument kan tas upp till prövning. Kommissionen menar att de inte kan upptas till prövning.
- 174 Härav följer att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser någon del av den fjärde grunden.

Den femte grunden

– Parternas argument

- 175 Genom sin femte grund för överklagandet har Altice bestritt tribunalens slutsats att ett informationsutbyte motsvarar ett "genomförande" av en koncentration, i den mening som avses i artikel 4.1 och artikel 7.1 i förordning nr 139/2004. Denna grund består av två delar.
- 176 Genom den femte grundens första del har Altice gjort gällande att tribunalen i punkterna 227 och 235 i den överklagade domen missuppfattade det omtvistade beslutet. I dessa punkter angav tribunalen nämligen att kommissionen i detta beslut hade slagit fast att informationsutbytet endast hade "bidragit" till att visa att [Altice] hade utövat ett avgörande inflytande över vissa aspekter av PT Portugals verksamhet". I nämnda beslut anges tydligt, bland annat i skälen 470, 479 och 482 samt i avdelning 4.2.2, att informationsutbytet i sig utgjorde ett genomförande av koncentrationen.
- 177 Genom den femte grundens andra del har Altice gjort gällande att tribunalen, i punkt 239 i den överklagade domen, åsidosatte artikel 1 i förordning nr 139/2004, rådets förordning (EG) nr 1/2003 av den 16 december 2002 om tillämpning av konkurrensreglerna i artiklarna [101] och [102 FEUF] (EGT L 1, 2003, s. 1) samt artikel 101 FEUF, genom att slå fast att informationsutbytet hade skett i strid med artikel 4.1 och artikel 7.1 i förordning nr 139/2004.

- 178 Altice har i huvudsak kritiserat tribunalen för att ha utvidgat tillämpningsområdet för sistnämnda bestämmelser till att omfatta informationsutbyte som kan omfattas av tillämpningsområdet för artikel 101 FEUF och förordning nr 1/2003. Tribunalen åsidosatte därigenom domen av den 31 maj 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371, punkterna 57 och 59). Genom att göra åtskillnad beroende på om informationsutbytet ingår i en koncentration eller sker efter denna, kom tribunalen fram till ett icke rationellt resultat, nämligen att dessa utbyten omfattas av artikel 4.1 och artikel 7.1 i förordning nr 139/2004 om de äger rum i situationer som leder till en koncentration, men att de utgör en överträdelse av artikel 101 FEUF om det i slutändan inte sker någon förändring av kontrollen.
- 179 Tribunalen underlät dessutom att förklara på vilket sätt informationsutbytet var ”nödvändigt för att uppnå en förändring av kontrollen” på ett varaktigt sätt eller på vilket sätt det ”har ett direkt samband med genomförandet” av koncentrationen, vilket endast skedde med förvärvet av aktierna i PT Portugal. De omfattas således inte av artikel 7.1 i förordning nr 139/2004.
- 180 Kommissionen anser att överklagandet inte kan vinna bifall på förevarande grund.

– *Domstolens bedömning*

- 181 För det första grundar sig argumenten avseende en missuppfattning av det omtvistade beslutet på en felaktig och ofullständig tolkning av detta.
- 182 Det är riktigt att kommissionen har använt tvetydiga formuleringar i det omtvistade beslutet, bland annat i skäl 470, där en punktvis bedömning anges, eller i skälen 479 och 482, som innehåller en sammanfattning av de konstateranden som gjorts. Dessa avsnitt ska emellertid ses mot bakgrund av det allmänna sammanhanget för detta beslut. Det framgår otvetydigt av skälen 448, 473, 477 och 478 i nämnda beslut att kommissionen beaktade informationsutbytet utslutande som en omständighet som bidrog till att fastställa att Altice hade utövat ett avgörande inflytande över PT Portugal.
- 183 Tribunalen missuppfattade således inte det omtvistade beslutet när den, i punkterna 227 och 235 i den överklagade domen, påpekade att kommissionen i samma beslut hade ansett att dessa utbyten hade ”bidragit” till att visa att Altice hade utövat ett sådant inflytande.
- 184 Vad för det andra gäller argumenten avseende tillämpningsområdet för kontrollen av koncentrationer respektive antitrustlagstiftning, erinrar tribunalen om att det framgår av artikel 21.1 i förordning nr 139/2004 att den sistnämnda förordningen är den enda som är tillämplig på koncentrationer, såsom de definieras i artikel 3 i denna förordning, på vilka förordning nr 1/2003 i princip inte är tillämplig. Sistnämnda förordning är däremot fortfarande tillämplig på ageranden från företag som, utan att leda till att företagskoncentrationer uppstår i den mening som avses i förordning nr 139/2004, kan resultera i en samordning dem emellan som strider mot artikel 101 FEUF och som kommissionen eller nationella konkurrensmyndigheter därför ska kontrollera (dom av den 7 september 2017, Austria Asphalt, C-248/16, EU:C:2017:643, punkterna 32 och 33, och dom av den 31 maj 2018, Ernst & Young, C-633/16, EU:C:2018:371, punkterna 56 och 57).
- 185 Eftersom det, såsom kommissionen och tribunalen har konstaterat, är utrett att informationsutbytet bidrog till genomförandet av koncentrationen, gjorde tribunalen följaktligen en riktig bedömning när den, i punkt 239 i den överklagade domen, slog fast att utbytena omfattades av tillämpningsområdet för förordning nr 139/2004.

- 186 För det tredje finner domstolen att argumenten att informationsutbytet inte var nödvändigt för att ändra kontrollen eller att det fanns ett direkt samband mellan dessa argument inte kan godtas. Detta av samma skäl som ledde till att överklagandet inte kunde vinna bifall på den tredje grunden.
- 187 Av det ovan anförda följer att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser någon del av den femte grunden.

Den sjätte grunden

- 188 Genom den sjätte grunden för överklagandet har Altice i huvudsak ifrågasatt tribunalens bedömning av de böter som bolaget har ålagts genom det omtvistade beslutet. Denna grund består av fyra delar. Den andra och den tredje delgrunden överlappar delvis varandra och ska därför prövas tillsammans.

Den sjätte grundens första del

– Parternas argument

- 189 Genom den sjätte grundens första del har Altice gjort gällande att punkterna 155 och 279–296 i den överklagade domen bygger på en felaktig rättstillämpning, eftersom de felaktigt bekräftar att Altice åtminstone handlade av oaktsamhet när detta bolag åsidosatte artikel 4.1 och artikel 7.1 i förordning nr 139/2004.
- 190 Altice anser att det i rättspraxis avseende begreppet oaktsamhet finns ett klart samband mellan graden av förutsebarhet hos en förbudsbestämmelse och intrångsgörarens ansvar.
- 191 Altice vill för det första understryka att det omtvistade beslutet var det första tillfälle då kommissionen, i en situation där det inte skett någon överlåtelse av aktierna i målföretaget, konstaterade att en koncentration hade genomförts dels på grund av åtgärder som vidtagits före förvärvet avslutats, vilka emellertid utgör gängse praxis hos företagen, dels på grund av informationsutbyte under perioden mellan undertecknandet av aktieförvärvsavtalet och genomförandet av transaktionen.
- 192 För det andra är den exakta räckvidden av förbudet mot ”genomförande” av en koncentration, i den mening som avses i artikel 7 i förordning nr 139/2004, oklar, vilket domstolen medgav i punkterna 38 och 39 i domen av den 31 maj 2018, Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371). Före denna dom tolkade tribunalen dessutom den på så sätt att den betyder ”fullt genomfört fullbordande av koncentrationen”.
- 193 För det tredje informerade Altice kommissionen om transaktionen redan innan det undertecknade aktieförvärvsavtalet och föreslog åtaganden för att undanröja alla eventuella farhågor som transaktionen gav upphov till.
- 194 Kommissionen har bestridit samtliga dessa argument.

– *Domstolens bedömning*

- 195 Enligt artikel 14.2 i förordning nr 139/2004 får kommissionen ålägga böter för överträdelse som begåtts ” uppsåtligt eller av oaktsamhet ”.
- 196 Detta villkor är uppfyllt när det berörda företaget inte kan ha varit omedvetet om att dess agerande var konkurrensbegränsande, oberoende av om det var medvetet om att det överträdde unionens konkurrensregler (se, analogt, dom av den 18 juni 2013, Schenker & Co. m.fl., C-681/11, EU:C:2013:404, punkt 37 och där angiven rättspraxis, och dom av den 10 juli 2014, Telefónica och Telefónica de España/kommissionen, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, punkt 156).
- 197 I motsats till vad Altice har påstått, och såsom tribunalen med rätta slog fast i punkterna 292 och 293 i den överklagade domen, utesluter den omständigheten att kommissionen och unionsdomstolarna vid tidpunkten för den aktuella överträdelsen ännu inte hade haft tillfälle att specifikt uttala sig om ett bestämt beteende, inte i sig att ett företag i förekommande fall måste förvänta sig att dess beteende skulle anses oförenligt med unionens konkurrensregler. En sådan omständighet är därför inte ägnad att befria det berörda företaget från dess ansvar (se, analogt, dom av den 6 december 2012, AstraZeneca/kommissionen, C-457/10 P, EU:C:2012:770, punkt 164, och dom av den 22 oktober 2015, AC-Treuhand/kommissionen, C-194/14 P, EU:C:2015:717, punkt 43).
- 198 Altice kan för det andra inte heller stödja sig på påståendet att bestämmelserna i artikel 4.1 och artikel 7.1 i förordning nr 139/2004 är oklara. När det råder tvivel om tolkningen av bestämmelser av detta slag kan det nämligen krävas att ett omsorgsfullt företag samråder med kommissionen för att försäkra sig om att dess agerande är lagenligt, såsom tribunalen slog fast i punkterna 155 och 294 i den överklagade domen. Detta gäller i än högre grad i förevarande mål, eftersom det framgår av tribunalens bedömning av de faktiska omständigheterna i punkt 287 i den överklagade domen – vilken det inte ankommer på domstolen att kontrollera och som för övrigt inte har bestritts – att Altice hade kännedom om risken för att dess beteende var oförenligt med förordning nr 139/2004.
- 199 För det tredje innebär argumentet om information före undertecknandet av aktieförvärvsavtalet och förslaget till åtagande i själva verket att domstolen anmodas att göra en ny bedömning av sakfrågan huruvida Altice har agerat oaktsamt. Ett sådant argument kan således inte tas upp till prövning i ett mål om överklagande.
- 200 Av det ovan anförda följer att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser den sjätte grundens första del.

Den sjätte grundens andra och tredje del

– *Parternas argument*

- 201 Genom den sjätte grundens andra del har Altice gjort gällande att tribunalen, i punkterna 297–362 i den överklagade domen, gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning och åsidosatte artikel 296 FEUF och artikel 41.2 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, i den del tribunalen fann att det omtvistade beslutet var tillräckligt motiverat för att ålägga två separata och kumulativa böter på 62 250 000 euro vardera för åsidosättande av artikel 4.1 respektive artikel 7.1 i förordning nr 139/2004.

- 202 Det är rättsligt felaktigt och motsägelsefullt att å ena sidan anse att kommissionen kan ålägga två olika böter, med motiveringen att det är fråga om två skilda överträdelser, samtidigt som den å andra sidan godtar att kommissionen bedömer de två böterna tillsammans, eftersom det beteende som beivras är detsamma. Av detta följer att fastställandet av vart och ett av de ålagda bötesbeloppen är bristfälligt motiverat, vilket tribunalen borde ha konstaterat.
- 203 I punkterna 317 och 324 i den överklagade domen förklaras inte varför åläggandet av två identiska böter för två påstått separata överträdelser är proportionerligt på grund av tillämpningen av kriterierna i artikel 14.3 i förordning nr 139/2004.
- 204 Genom den sjätte grundens tredje del har Altice gjort gällande att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den, i punkterna 320–324 i den överklagade domen, slog fast att artikel 14.3 i förordning nr 139/2004 kan leda till att två separata böter med samma belopp åläggs för två påstått självständiga överträdelser av olika art, allvar och varaktighet.
- 205 Även om det antas, vilket inte är fallet, att artikel 4.1 och artikel 7.1 i förordning nr 139/2004 föreskriver två olika skyldigheter, kan det konstateras att arten och allvaret av en överträdelse av den första av dessa bestämmelser är mindre än dem som gäller för en överträdelse av den andra av dessa bestämmelser. I den första av dessa bestämmelser föreskrivs nämligen en enda processuell skyldighet vars åsidosättande utgör en omedelbar överträdelse, medan den andra är mer omfattande och innehåller två skyldigheter, däribland den materiella skyldigheten att avbryta förfarandet, vars åsidosättande är fortlöpande. Denna skillnad återspeglas även i de preskriptionstider som är tillämpliga på de två överträdelserna.
- 206 Vad gäller överträdelsernas varaktighet, varav den ena är omedelbar (en dag) och den andra är fortlöpande (fyra månader och elva dagar, det vill säga 137 dagar), slog tribunalen, i punkterna 324 och 343 i den överklagade domen, fast att ingen jämförelse kunde göras mellan dem. Denna slutsats är emellertid inte tillräckligt motiverad och utgör dessutom en felaktig rättstillämpning, eftersom det inte finns någon bestämmelse i förordning nr 139/2004 som kan stödja den.
- 207 Med hänsyn till skillnaden i varaktighet anser Altice att även om det antas att ett bötesbelopp på 62 250 000 euro står i proportion till överträdelserna av artikel 7.1 i förordning nr 139/2004, vilket Altice har bestritt, bör ett bötesbelopp som står i proportion till överträdelserna av artikel 4.1 i denna förordning, som endast varade en dag, inte uppgå till mer än 450 000 euro.
- 208 Kommissionen anser att den andra delgrunden inte kan tas upp till prövning, eftersom Altice inte har utvecklat sina argument.
- 209 Överklagandet kan hursomhelst inte heller vinna bifall såvitt avser denna delgrund. För det första förklarade tribunalen, i punkterna 317 och 324 i den överklagade domen, i klara och otvetydiga ordalag hur kommissionen hade beaktat respektive överträdelsernas art, allvar och varaktighet, i enlighet med artikel 14.3 i förordning nr 139/2004. I det mål som avgjordes genom domen av den 4 mars 2020, *Marine Harvest/kommissionen* (C-10/18 P, EU:C:2020:149, punkterna 98–111), hade kommissionen redan ålagt två separata böter för överträdelser av artikel 4.1 respektive artikel 7.1 i denna förordning och hade bedömt böterna gemensamt. Varken tribunalen eller domstolen motsatte sig emellertid en gemensam bedömning av böterna. Medan många av skälen i det omtvistade beslutet i förevarande fall är gemensamma för de två bötesbeloppen, görs i alla händelser åtskillnad mellan de två bötesbeloppen i andra fall.

- 210 Kommissionen anser att överklagandet inte kan vinna bifall på den tredje delgrunden.
- 211 För det första har domstolen redan, i domen av den 4 mars 2020, Marine Harvest/kommissionen (C-10/18 P, EU:C:2020:149), medgett att förordning nr 139/2004 inte i sig utgör hinder för att ålägga identiska böter för överträdelser av både artikel 4.1 och artikel 7.1 i denna förordning.
- 212 För det andra utgör dessa bestämmelser även grundläggande pelare i unionens system för förhandskontroll av koncentrationer. Överträdelserna av nämnda bestämmelser ska till sin natur anses vara lika allvarliga, eftersom de skulle kunna leda till böter för vilka samma övre gräns gäller, i enlighet med artikel 14.2 a och b i förordning nr 139/2004, utan att lagstiftaren har betecknat den ena av dem som allvarligare än den andra.
- 213 För det tredje anser kommissionen att tribunalen, i punkterna 322 och 324–343 i den överklagade domen, i tillräcklig utsträckning motiverade konstaterandet att de två överträdelsernas varaktighet—varav den ena var omedelbar och saknar varaktighet och den andra är fortlöpande—inte var jämförbar.
- 214 För det fjärde bygger Altices beräkning av bötesbeloppet 450 000 euro för överträdelsen av artikel 4.1 i förordning nr 139/2004 på den felaktiga premissen att denna överträdelse pågick under en dag. Eftersom överträdelsen saknar varaktighet och till sin art är lika allvarlig som en överträdelse av artikel 7.1 i förordningen, återspeglar ett sådant bötesbelopp inte tillräckligt överträdelsens art och allvar och har inte heller en tillräckligt avskräckande verkan.

– *Domstolens bedömning*

- 215 När det gäller frågan huruvida den sjätte grundens andra del kan tas upp till prövning konstaterar domstolen att även om de argument som anförts till stöd för denna delgrund är kortfattade, framgår de ändå tydligt av Altices inlagor och har uppenbarligen gjort det möjligt för kommissionen att pröva dem i sak. Kommissionens invändning om rättegångshinder ska således ogillas.
- 216 I sak ska det påpekas att Altice genom den sjätte grundens andra och tredje del i huvudsak har bestritt punkterna 314–325 i den överklagade domen. Altices argument avser dels tribunalens bedömning av kommissionens motiveringsskyldighet när den i ett och samma beslut ålägger två böter för överträdelser av artikel 4.1 respektive artikel 7.1 i förordning nr 139/2004, dels kommissionens möjlighet att fastställa respektive bötesnivå till samma belopp. Eftersom dessa två frågor skiljer sig åt, ska de prövas i tur och ordning.
- 217 Vad för det första gäller den motiveringsskyldighet som anges i den andra och den tredje delgrunden, ska det erinras om att enligt domstolens praxis ska den motivering av unionsinstitutionernas rättsakter som krävs enligt artikel 296 FEUF vara anpassad till rättsaktens beskaffenhet. Av motiveringen ska klart och tydligt framgå hur den institution som har antagit rättsakten har resonerat, så att de som berörs därav kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden och så att behörig domstol ges möjlighet att utföra sin prövning. Frågan huruvida kravet på motivering är uppfyllt ska bedömas med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet, särskilt rättsaktens innehåll, de anförda skälen och det intresse av att få förklaringar som de vilka rättsakten är riktad till, eller andra personer som direkt eller personligen berörs av den, kan ha. Det krävs inte att alla relevanta faktiska och rättsliga omständigheter anges i motiveringen, eftersom bedömningen av om motiveringen av en rättsakt uppfyller kraven i artikel 296 FEUF inte ska ske endast utifrån motiveringens lydelse, utan även utifrån det sammanhang i vilket den

- ingår och samtliga rättsregler på det aktuella området (dom av den 2 april 1998, kommissionen/Sytraval och Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, punkt 63, och dom av den 10 mars 2016, HeidelbergCement/kommissionen, C-247/14 P, EU:C:2016:149, punkt 16).
- 218 Vad särskilt gäller motiveringen av ett beslut om åläggande av böter för en överträdelse av artikel 4.1 eller artikel 7.1 i förordning nr 139/2004, framhåller domstolen, såsom det redan har erinrats om i punkt 70 i förevarande dom, att det i artikel 14.3 i denna förordning föreskrivs att kommissionen när den fastställer bötesbeloppet ska ta hänsyn till överträdelsens art, hur allvarlig den är och hur länge den har pågått.
- 219 I avsaknad av riktlinjer i vilka den beräkningsmetod som ska tillämpas vid fastställandet av böter enligt artikel 14 i förordning nr 139/2004 anges, finner domstolen att kommissionen har uppfyllt sin motiveringsskyldighet genom att på ett klart och otvetydigt sätt ange de faktorer som har beaktats, utan att den för den skull är skyldig att närmare ange de sifferuppgifter som använts vid beräkningen av böterna (se, för ett liknande resonemang, dom av den 22 oktober 2015, AC-Treuhand/kommissionen, C-194/14 P, EU:C:2015:717, punkt 68 och där angiven rättspraxis).
- 220 Mot bakgrund av dessa påpekanden står det, i motsats till vad Altice har påstått, klart att det i princip inte finns något som hindrar att kommissionen gör en parallell bedömning av de böter som den ålägger för åsidosättande av artikel 4.1 respektive artikel 7.1 i förordning nr 139/2004, i den meningen att den samtidigt uttalar sig om de två överträdelsernas art, allvar och varaktighet. Kommissionen ska i detta sammanhang med tillräcklig klarhet redogöra för de skäl som motiverar de böter som fastställts på grund av åsidosättandet av var och en av dessa bestämmelser, med hänsyn till de konstaterade överträdelsernas art, allvar och varaktighet.
- 221 I förevarande fall är det riktigt, såsom tribunalen påpekade, i punkterna 319–323 i den överklagade domen, att kommissionen, i skälen 568–599 i det omtvistade beslutet, i detalj har redogjort för sina bedömningar avseende arten, allvaret och varaktigheten av de två överträdelser som Altice hade gjort sig skyldigt till och således de omständigheter som beaktats vid fastställandet av bötesbeloppet. Det var mot bakgrund av samtliga angivna omständigheter, såsom framgår av skäl 621 i beslutet, som kommissionen fastställde två bötesbelopp på 62 250 000 euro för var och en av dem.
- 222 Det framgår emellertid även av skälen i det omtvistade beslutet att kommissionen, även om den ansåg att de två överträdelserna var av samma art och allvar, även påpekade att de skilde sig åt i fråga om varaktighet. Den ena var en omedelbar överträdelse och den andra en fortlöpande överträdelse. Det kan emellertid konstateras att kommissionen inte på något sätt har förklarat varför de två överträdelserna trots denna skillnad påkallade samma bötesbelopp. Kommissionen har med andra ord inte förklarat varför denna skillnad, trots att den var betydande, inte motiverade en differentiering av de två bötesbeloppen.
- 223 Under dessa omständigheter kunde tribunalen inte nöja sig med att, i punkt 324 i den överklagade domen, underkänna Altices argument att kommissionen, i det omtvistade beslutet, inte i tillräcklig mån hade motiverat varför den valt identiska bötesbelopp, trots skillnaden i varaktighet mellan de två berörda överträdelserna, varvid tribunalen som enda skäl för att underkänna detta argument angav att det ”logiskt sett omöjligt att jämföra varaktigheten av en fortlöpande överträdelse och en omedelbar överträdelse, eftersom den sistnämnde överträdelsen saknar varaktighet”. Därefter underkände tribunalen, i punkt 325 i den överklagade domen, argumentationen avseende åsidosättande av motiveringsskyldigheten.

- 224 Tribunalen gjorde sig således skyldig till felaktig rättstillämpning när den underkände invändningen om åsidosättande av motiveringsskyldigheten.
- 225 När det gäller kommissionens argument att domstolen, i det mål som avgjordes genom domen av den 4 mars 2020, *Marine Harvest/kommissionen* (C-10/18 P, EU:C:2020:149, punkterna 98–111), hade godkänt en motivering liknande den i det omtvistade beslutet, räcker det att påpeka att klaganden i det målet inte hade åberopat någon grund för att bestrida tribunalens bedömning av beräkningen av böterna, varför varken denna beräkning eller de skäl som motiverade den omfattades av överklagandet till domstolen. Såsom framgår av punkt 85 i nämnda dom prövade domstolen i ovannämnda mål inte på ett giltigt sätt en grund avseende böternas proportionalitet.
- 226 Vad för det andra gäller de argument som syftar till att ifrågasätta kommissionens möjlighet att ålägga böter med samma belopp för överträdelser av artikel 4.1 och artikel 7.1 i förordning nr 139/2004, konstaterar domstolen att tribunalen i punkterna 320–324 i den överklagade domen inte särskilt uttalade sig i denna fråga. Den avser nämligen frågan huruvida det omtvistade beslutet är välgrundat, medan punkterna 320–324 avser motiveringen av detta beslut, särskilt de skäl som ligger bakom fastställandet av de böter som ålagts.
- 227 Denna argumentation saknar under alla omständigheter grund, eftersom bedömningen av bötesbeloppet ska göras med hänsyn till omständigheterna i varje enskilt fall, med beaktande av kriterierna i artikel 14.3 i förordning nr 139/2004 avseende hur allvarliga de överträdelser som avses i förordning nr är, deras art och varaktighet. Det kan således inte allmänt hävdas att böter som ålagts genom ett och samma beslut för överträdelser av artikel 4.1 och artikel 7.1 i denna förordning aldrig kan uppgå till samma belopp.
- 228 Under de särskilda omständigheterna i ett enskilt fall krävs det emellertid att åläggandet av två bötesbelopp på samma belopp för sådana överträdelser är motiverat med hänsyn till de skäl som kommissionen har anfört.
- 229 Det ska emellertid påpekas att Altice vid tribunalen särskilt gjorde gällande att kommissionen inte kunde ålägga samma bötesbelopp för överträdelser med olika varaktighet. Enbart den omständigheten, om den antas vara riktig, att en omedelbar överträdelse och en fortlöpande överträdelse inte kan jämföras med avseende på deras varaktighet, kan inte besvara denna argumentation. Mot bakgrund av Altices argument ankom det på tribunalen att pröva huruvida de ålagda böterna var proportionerliga med hänsyn till den omedelbara karaktären av överträdelsen av anmälningsskyldigheten. Tribunalen underlät emellertid att göra denna bedömning genom att i punkt 343 i den överklagade domen endast hänvisa till att de två överträdelserna inte var jämförbara.
- 230 Mot bakgrund av det ovan anförda ska överklagandet bifallas såvitt avser den sjätte grundens andra och tredje del.

Den sjätte grundens fjärde del

- 231 Altice har i den fjärde delen av den sjätte grunden gjort gällande att tribunalen inte har säkerställt proportionaliteten mellan de två böter som bolaget ålagts genom ett enda beslut för samma omständigheter, med åsidosättande av den rättspraxis som följer av punkt 39 i domen av den 3 april 2019, *Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie* (C-617/17, EU:C:2019:283). Enligt

kommissionen är dessa två böter, även efter den nedsättning av böterna som tribunalen med stöd av sin obegränsade behörighet gjorde på grund av överträdelsen av artikel 4.1 i förordning nr 139/2004, så överdrivet höga att de är oproportionerliga.

- 232 I punkt 230 i förevarande dom har det slagits fast att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning vid prövningen av de böter som kommissionen hade ålagt på grund av åsidosättande av artikel 4.1 i förordning nr 139/2004. Eftersom detta fel har kunnat påverka tribunalens utövande av sin obegränsade behörighet, saknas det anledning att pröva denna delgrund.
- 233 Mot bakgrund av det ovan anförda ska överklagandet bifallas såvitt avser den andra och den tredje delen av den sjätte grunden. Överklagandet kan inte vinna bifall såvitt avser den sjätte grunden i övrigt.
- 234 Den överklagade domen ska följaktligen upphävas i den del tribunalen, i punkt 2 i domslutet, ogillade talan om ogiltigförklaring av artikel 4 i det omtvistade beslutet och, i punkt 1 i domslutet, fastställde ett nytt belopp för de böter som ålades genom denna bestämmelse.

Talan vid tribunalen

- 235 Enligt artikel 61 första stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol kan domstolen, om den upphäver tribunalens avgörande, själv slutligt avgöra målet, om detta är färdigt för avgörande.
- 236 Så är fallet här, då domstolen förfogar över alla uppgifter som är nödvändiga för att kunna avgöra målet.
- 237 Vad inledningsvis gäller omfattningen av domstolens prövning ska det understrykas att den överklagade domen, såsom framgår av punkt 234 ovan, endast upphävs i den del tribunalen, i punkt 2 i domslutet, ogillade talan om ogiltigförklaring av artikel 4 i det omtvistade beslutet och, i punkt 1 i domslutet, fastställde ett nytt bötesbelopp som ålades genom denna bestämmelse. Det ankommer således på domstolen att pröva tvisten endast i den del den avser yrkandet om ogiltigförklaring av artikel 4 i det omtvistade beslutet och yrkandet om nedsättning av det bötesbelopp som ålagts på grund av åsidosättande av artikel 4.1 i förordning nr 139/2004 (se, analogt, dom av den 18 mars 2021, Pometon/kommissionen, C-440/19 P, EU:C:2021:214, punkt 157).
- 238 Vad för det första gäller yrkandet om ogiltigförklaring av artikel 4 i det omtvistade beslutet, framgår det av skälen i punkterna 221 och 222 ovan att detta beslut är otillräckligt motiverat vad gäller det bötesbelopp som ålagts i enlighet med artikel 4.1 i förordning nr 139/2004.
- 239 Yrkandet om ogiltigförklaring av artikel 4 i det omtvistade beslutet ska följaktligen bifallas.
- 240 Mot denna bakgrund ska domstolen således, med stöd av sin obegränsade behörighet enligt artikel 261 FEUF och artikel 16 i förordning nr 139/2004, i ett andra steg, pröva det bötesbelopp som Altice ska åläggas för den överträdelse som konstaterats i artikel 2 i det omtvistade beslutet, det vill säga åsidosättandet av artikel 4.1 i förordning nr 139/2004 (se, analogt, dom av den 12 november 2014, Guardian Industries och Guardian Europe/kommissionen, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, punkt 73 och där angiven rättspraxis, och dom av den 21 januari 2016, Galp Energía España m.fl./kommissionen, C-603/13 P, EU:C:2016:38, punkt 87).

- 241 När domstolen själv avgör målet slutligt med tillämpning av artikel 61 första stycket andra meningen i stadgan för Europeiska unionens domstol får den, med stöd av sin obegränsade behörighet, ersätta kommissionens bedömning med sin egen bedömning. Följaktligen kan domstolen undanröja, sätta ned eller höja de ålagda böterna (dom av den 21 januari 2016, Galp Energía España m.fl./kommissionen, C-603/13 P, EU:C:2016:38, punkt 88 och där angiven rättspraxis).
- 242 Såsom framgår av punkt 70 ovan kan, i enlighet med artikel 14.2 a och 14.3 i förordning nr 139/2004, ett åsidosättande av artikel 4.1 i denna förordning ge upphov till böter vars belopp ska fastställas, dock högst 10 procent av företagets sammanlagda omsättning, med beaktande av överträdelsens art, allvar och varaktighet.
- 243 I förevarande fall ansluter sig domstolen för det första till kommissionens bedömning i skäl 577 i det omtvistade beslutet, enligt vilken den överträdelse av artikel 4.1 i förordning nr 139/2004 som Altice gjort sig skyldig till är allvarlig till sin natur.
- 244 Vad för det andra rör frågan hur allvarlig överträdelsen är, påpekar domstolen att det, mot bakgrund av punkterna 195–200 i förevarande dom, är fastställt att överträdelsen åtminstone begicks av oaktsamhet. Det är dessutom utrett, mot bakgrund av bedömningarna i skälen 587–593 i det omtvistade beslutet, vilka domstolen också instämmer i, att den aktuella transaktionen gav upphov till allvarliga tvivel beträffande dess förenlighet med den inre marknaden. Det ska emellertid beaktas, vilket tribunalen framhöll i punkterna 364–367 i den överklagade domen, att Altice på eget initiativ underrättade kommissionen om koncentrationen långt innan avtalet om aktieförvärv undertecknades och att Altice, tre dagar efter undertecknandet, skickade en begäran till kommissionen om att en arbetsgrupp skulle utses för att handlägga ärendet.
- 245 Vad för det tredje gäller varaktigheten av överträdelsen av artikel 4.1 i förordning nr 139/2004, ska det erinras om att det är fråga om en omedelbar överträdelse (dom av den 4 mars 2020, Marine Harvest/kommissionen, C-10/18 P, EU:C:2020:149, punkterna 115 och 106), vilket inte har bestritts i förevarande fall.
- 246 Under dessa omständigheter är det skäligt att fastställa det bötesbelopp som Altice ålagts för den överträdelse av artikel 4.1 i förordning nr 139/2004 som konstaterats i artikel 2 i det omtvistade beslutet till 52 912 500 euro. Ett sådant belopp framstår som proportionerligt med hänsyn till överträdelsens art, allvar och varaktighet, samtidigt som det är tillräckligt avskräckande.
- 247 I motsats till vad Altice har anfört är ett sådant belopp, även om det kumuleras med de böter som ålagts för överträdelsen av artikel 7.1 i förordning nr 139/2004, fortfarande proportionerligt. Med hänsyn till tribunalens konstateranden i punkt 340 i den överklagade domen, vilka inte har ifrågasatts vid domstolen, samtidigt som Altice inte har åberopat några uppdaterade uppgifter, ska det påpekas att de två böterna sammantagna understiger 0,5 procent av Altice omsättning för år 2017.
- 248 Mot bakgrund av det ovan anförda fastställs det bötesbelopp som Altice ska åläggas för den överträdelse som har konstaterats i artikel 2 i det omtvistade beslutet till 52 912 500 euro.

Rättegångskostnader

- 249 Enligt artikel 184.2 i domstolens rättegångsregler ska domstolen besluta om rättegångskostnaderna när överklagandet bifalls och domstolen avgör målet slutligt.
- 250 Enligt artikel 138.1 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 184.1 i desamma ska tillämpas i mål om överklagande, ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. I artikel 138.3 i rättegångsreglerna, vilken enligt artikel 184.1 i desamma ska tillämpas i mål om överklagande, föreskrivs att om parterna ömsom tappar målet på en eller flera punkter, ska vardera parten bära sina rättegångskostnader. Domstolen får emellertid besluta att en part – förutom att bära sina rättegångskostnader – delvis ska ersätta en annan parts rättegångskostnader, om det framstår som skäligt med hänsyn till omständigheterna i målet.
- 251 Eftersom endast en av de sex grunderna för överklagandet och en av de fem grunderna för talan om ogiltigförklaring har bifallits, och detta endast delvis, ska Altice bära sina rättegångskostnader och ersätta fem sjättedelar av kommissionens rättegångskostnader i dessa båda förfaranden.
- 252 Enligt artikel 184.4 i samma rättegångsregler kan en intervenient i första instans, när intervenienten inte själv har överklagat, inte förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna i målet om överklagande, annat än om intervenienten har deltagit i den skriftliga eller den muntliga delen av förfarandet vid domstolen. Om en sådan part har deltagit i rättegången, får domstolen besluta att denne ska bära sina rättegångskostnader. Rådet, som intervenerade i första instans, har deltagit i den skriftliga delen av förfarandet vid domstolen. Rådet ska därför bära sina rättegångskostnader såväl i målet om överklagande som i målet i första instans.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (tredje avdelningen) följande:

- 1) **Punkt 1 i domslutet i Europeiska unionens tribunals dom av den 22 september 2021, Altice Europe/kommissionen (T-425/18, EU:T:2021:607), upphävs.**
- 2) **Punkt 2 i domslutet i Europeiska unionens tribunals dom av den 22 september 2021, Altice Europe/kommissionen (T-425/18, EU:T:2021:607), upphävs, i den del talan om ogiltigförklaring av artikel 4 i kommissionens beslut C(2018) 2418 final av den 24 april 2018 om åläggande av böter för att ha genomfört en koncentration i strid med artiklarna 4.1 och 7.1 i förordning (EG) nr 139/2004 (ärende M.7993 – Altice/PT Portugal) ogillas.**
- 3) **Överklagandet ogillas i övriga delar.**
- 4) **Artikel 4 i beslut C(2018) 2418 final ogiltigförklaras.**
- 5) **Det bötesbelopp som Altice Group Lux Sàrl ska åläggas för den överträdelse som konstaterats i artikel 2 i beslut C(2018) 2418 final fastställs till 52 912 500 euro.**
- 6) **Altice Group Lux Sàrl ska bära sina rättegångskostnader i såväl målet i första instans som i målet om överklagande samt förpliktas ersätta fem sjättedelar av Europeiska kommissionens rättegångskostnader i dessa båda förfaranden.**
- 7) **Europeiska kommissionen ska bära en sjättedel av sina rättegångskostnader både i målet i första instans och i målet om överklagande.**

8) Europeiska kommissionen ska ersätta rättegångskostnaderna både i målet i första instans och i målet om överklagande.

Underskrifter